

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

65. årgang

20. juni 2022

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2022/C 237/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2022/C 237/02	Sag C-401/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 26. april 2022 — Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union [Annulotionssøgsmål – direktiv (EU) 2019/790 – artikel 17, stk. 4, litra b), og artikel 17, stk. 4, litra c), in fine – artikel 11 og artikel 17, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – ytrings- og informationsfrihed – beskyttelse af intellektuel ejendomsret – forpligtelser for udbydere af onlineindholdsdelings-tjenester – forudgående automatisk kontrol (filtrering) af indhold, der gøres tilgængeligt online af brugerne]	2
2022/C 237/03	Sag C-666/19 P: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 28. april 2022 — Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd mod Europa-Kommission og Hyet Sweet SAS (Appel – dumping – import af aspartam med oprindelse i Folkerepublikken Kina – forordning nr. 1225/2009 og 2016/1036 – tidsmæssigt anvendelsesområde – artikel 2, stk. 7 – status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår – afslag – artikel 2, stk. 10 – justeringer – bevisbyrde – artikel 3 – konstatering af skade – Europa-Kommissionens pligt til at udvise omhu)	3

2022/C 237/04	Sag C-79/20 P: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 28. april 2022 — Yieh United Steel Corp. mod Europa-Kommissionen og Eurofer, Association Européenne de l'Acier, ASBL (Appel – dumping – gennemførelsesforordning (EU) 2015/1429 – import af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan – endelig antidumpingtold – forordning (EF) nr. 1225/2009 – artikel 2 – beregning af den normale værdi – beregning af produktionsomkostningerne – produktionstab – afslag på fradrag for værdien af genbrugsmetalskrot – fastsættelse af den normale værdi på grundlag af salget af samme vare bestemt til forbrug på eksportlandets hjemmemarked – udelukkelse af de salg, der er sket på eksportlandets hjemmemarked, fra det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi, når disse hjemmemarkedssalg vedrører varer, der er bestemt til eksport)	3
2022/C 237/05	Sag C-86/20: Domstolens dom (Første Afdeling) af 28. april 2022 — Vinařství U Kapličky s.r.o. mod Státní zemědělská a potravinářská inspekce (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Krajský soud v Brně — Den Tjekkiske Republik) (Præjudiciel forelæggelse – fælles markedsordning for landbrugsprodukter – vin – forordning (EU) nr. 1308/2013 – regler for afsætning – artikel 80 – ønologiske fremgangsmåder – forbud mod markedsføring – artikel 90 – import af vin – forordning (EF) nr. 555/2008 – artikel 43 – V I 1-dokument – attest på, at partier af vin er fremstillet efter de anbefalede eller tilladte ønologiske fremgangsmåder – bevisværdi – forordning (EU) nr. 1306/2013 – artikel 89, stk. 4 – sanktioner – afsætning af vin fra tredjelande – vin fremstillet ved hjælp af ønologiske fremgangsmåder, der ikke er tilladt – ansvarsfrigtagelse – bevisbyrde)	4
2022/C 237/06	Sag C-237/20: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 28. april 2022 — Federatie Nederlandse Vakbeweging mod Heiploeg Seafood International BV og Heitrans International BV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2001/23/EF – artikel 3-5 – overførsel af virksomheder – varetagelse af arbejdstagernes rettigheder – undtagelser – insolvensbehandling – »pre-pack« – virksomhedens overlevelse – overførsel af en (del af en) virksomhed på baggrund af en konkurserklæring efter en pre-pack-procedure)	5
2022/C 237/07	Sag C-319/20: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 28. april 2022 — Meta Platforms Ireland Limited, tidligere Facebook Ireland Limited mod Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger – forordning (EU) 2016/679 – artikel 80 – repræsentation af registrerede ved en sammenslutning, der ikke arbejder med gevinst for øje – gruppesøgsmål anlagt af en sammenslutning, der varetager beskyttelsen af forbrugernes interesser, uden bemyndigelse og uafhængigt af, om en registrerets konkrete rettigheder er blevet krænkede – søgsmål støttet på forbuddet mod urimelig handelspraksis, en overtrædelse af en lov om forbrugerbeskyttelse eller forbuddet mod at anvende ugyldige almindelige forretningsbetingelser)	6
2022/C 237/08	Forenede sager C-368/20 og C-369/20: Domstolens dom (Store Afdeling) af 26. april 2022 — NW mod Landespolizeidirektion Steiermark (C-368/20) og Bezirkshauptmannschaft Leibnitz (C-369/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesverwaltungsgericht Steiermark — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – fri bevægelighed for personer – forordning (EU) 2016/399 – Schengengrænsekodeksen – artikel 25, stk. 4 – midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser inden for en samlet varighed på højst seks måneder – national lovgivning, der fastsætter flere på hinanden følgende kontrolperioder, som medfører en overskridelse af denne varighed – en sådan lovgivnings manglende overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens artikel 25, stk. 4, i det tilfælde, hvor de på hinanden følgende perioder er baseret på den eller de samme trusler – national lovgivning, hvorefter der under trussel om straf skal forevises et pas eller et identitetskort i forbindelse med kontrol ved de indre grænser – en sådan forpligtelses manglende overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens artikel 25, stk. 4, når kontrollen selv er i strid med denne bestemmelse)	7
2022/C 237/09	Forenede sager C-415/20, C-419/20 og C-427/20: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 28. april 2022 — Gräfenhofer Geflügel- und Tiefkühlfeinkost Produktions GmbH (C-415/20), F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG vertr. d. d. Komplementärin Verwaltungsgesellschaft F. Reyher Nchfg. mbH (C-419/20) og Flexi Montagetechnik GmbH & Co. KG mod Hauptzollamt Hamburg (C-415/20 og C-419/20), Hauptzollamt Kiel (C-427/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Hamburg — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – toldunion – ret til tilbagebetaling eller betaling af pengebeløb, som en medlemsstat har opkrævet eller nægtet i strid med EU-retten – antidumpingtold, importafgifter, eksportrestitutioner og økonomiske sanktioner – begrebet »i strid med EU-retten« – urigtig fortolkning eller anvendelse af EU-retten – konstatering af, at der foreligger en tilsidesættelse af EU-retten, foretaget af en af Unionens retsinstanser eller en national ret – ret til betaling af renter – periode, for hvilken der skal betales renter)	8

2022/C 237/10	Sag C-510/20: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 28. april 2022 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien (Traktatbrud – artikel 258 TEUF – miljø – direktiv 2008/56/EF – havmiljøpolitik – artikel 5 – havstrategier – artikel 17, stk. 2 og 3 – manglende rettidig gennemgang af den indledende vurdering og beskrivelsen af en god miljøtilstand samt af miljømålene – manglende rettidig forelæggelse for Europa-Kommissionen af de nærmere oplysninger om eventuelle ajourføringer efter gennemgangene)	9
2022/C 237/11	Sag C-531/20: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 28. april 2022 — NovaText GmbH mod Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – intellektuelle ejendomsrettigheder – direktiv 2004/48/EF – artikel 3 – generel forpligtelse vedrørende de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der er nødvendige for at sikre håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder – artikel 14 – begrebet »rimelige og forholdsmæssigt afpassede sagsomkostninger« – patentagent – den nationale ret uden mulighed for at vurdere, om de udgifter, der påhviler den part, der har tabt sagen, er rimelige og forholdsmæssigt afpassede)	9
2022/C 237/12	Sag C-559/20: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 28. april 2022 — Koch Media GmbH mod FU (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Saarbrücken — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – intellektuelle ejendomsrettigheder – direktiv 2004/48/EF – artikel 14 – begreberne »sagsomkostninger« og »andre udgifter« – advarselsskrivelse med henblik på udenretligt at sikre håndhævelsen af en intellektuel ejendomsrettighed – advokatudgifter – kvalificering – national lovgivning, der under visse betingelser begrænser størrelsen af de udgifter, der kan kræves godtgjort)	10
2022/C 237/13	Sag C-612/20: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 28. april 2022 — Happy Education SRL mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca og Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul Cluj — Rumænien) [Præjudiciel forelæggelse – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 132, stk. 1, litra i) – fritagelse i forbindelse med visse former for virksomhed af almen interesse – fritagelser med tilknytning til uddannelse af børn og unge og skole- og universitetsundervisning – levering af undervisningsydelser som supplement til skolens pensum – privatretligt organ, der leverer disse tjenesteydelser med erhvervsmæssigt formål]	11
2022/C 237/14	Sag C-637/20: Domstolens dom (Første Afdeling) af 28. april 2022 — Skatteverket mod DSAB Destination Stockholm AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige) (Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2006/112/EF – det fælles merværdiafgiftssystem – artikel 30a, nr. 1) – begrebet »voucher« – artikel 30a, nr. 3) – begrebet »voucher til flere formål« – salg af et kort, som i en begrænset periode giver indehaveren ret til at benytte forskellige turistydelser)	11
2022/C 237/15	Sag C-642/20: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 28. april 2022 — Caruter s.r.l. mod S.R.R. Messina Provincia S.c.P.A. m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana — Italien) (Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2014/24/EU – indgåelse af offentlige kontrakter – artikel 63 – en sammenslutning af økonomiske aktørers anvendelse af andre enheders kapacitet – den ordregivende myndigheds mulighed for at kræve, at visse centrale opgaver udføres af en deltager i denne sammenslutning – national lovgivning, hvorefter hovedleverandøren skal opfylde betingelserne og udføre størstedelen af ydelserne)	12
2022/C 237/16	Sag C-674/20: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 27. april 2022 — Airbnb Ireland UC mod Région de Bruxelles-Capitale (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour constitutionnelle — Belgien) [Præjudiciel forelæggelse – det indre marked – artikel 114, stk. 2, TEUF – udelukkelse af fiskale bestemmelser – direktiv 2000/31/EF – informationssamfundstjenester – elektronisk handel – telematisk portal til formidling af fast ejendom – artikel 1, stk. 5, litra a) – udelukkelse fra beskatningsområdet – definition – regionale forskrifter om en skat for turistindkvarteringsvirksomheder – bestemmelse, der forpligter formidlerne til efter skriftlig anmodning at meddele visse oplysninger om driften af disse virksomheder til skattemyndighederne med det formål at identificere de skattepligtige personer – artikel 56 TEUF – ingen forskelsbehandling – ingen restriktion]	13

2022/C 237/17	Sag C-44/21: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 28. april 2022 — Phoenix Contact GmbH & Co. KG mod HARTING Deutschland GmbH & Co. KG og Harting Electric GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht München I — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – intellektuelle ejendomsrettigheder – direktiv 2004/48/EF – artikel 9, stk. 1 – europæisk patent – foreløbige foranstaltninger – nationale retslige myndigheders beføjelse til at udstede et foreløbigt påbud med henblik på at forhindre en nært forestående krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed – national retspraksis, hvorefter der gives afslag på begæringer om foreløbige foranstaltninger, når gyldigheden af det pågældende patent ikke som minimum er blevet bekræftet ved afgørelse af en indsigelses- eller ugyldighedssag i første instans – forpligtelse til overensstemmende fortolkning)	14
2022/C 237/18	Sag C-72/21: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 28. april 2022 — SIA »PRODEX« mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa (Senāts)– Letland) [Præjudiciel forelæggelse – toldunion – fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – toldpositioner – underposition 4418 20 – rækkevidde – døre og rammer dertil, samt dørtærskler – MDF-plader og lister – første del af almindelig tarifieringsbestemmelse 2 a) vedrørende den kombinerede nomenklatur – ukomplette eller ufærdige varer – begreb]	14
2022/C 237/19	Sag C-86/21: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 28. april 2022 — Gerencia Regional de Salud de Castilla y León mod Delia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – arbejdskraftens frie bevægelighed – artikel 45 TEUF – forordning (EU) nr. 492/2011 – artikel 7, stk. 2 – ligebehandling – nationalt system til anerkendelse af sundhedspersoners faglige udvikling – manglende hensyntagen til erhvervs erfaring opnået inden for sundhedsvæsenet i en anden medlemsstat – hindring)	15
2022/C 237/20	Sag C-89/21: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 28. april 2022 — »Romega« UAB mod Valstybinė Maisto ir veterinarijos tarnyba (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas — Litauen) (Præjudiciel forelæggelse – fødevarelovgivning – forordning (EF) nr. 2073/2005 – mikrobiologiske kriterier for fødevarer – artikel 1 – bilag I – fersk fjerkrækød – de kompetente nationale myndigheders kontrol med forekomsten af de salmonellatyper, der er opregnet i punkt 1.28 i dette bilags kapitel I – kontrol med forekomsten af andre patogene mikroorganismer – forordning (EF) nr. 2002/178 – artikel 14, stk. 8 – de nationale myndigheders skøn – rækkevidde)	16
2022/C 237/21	Forenede sager C-160/21 og C-217/21: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 28. april 2022 — »Nikopolis AD Istrum 010« EOOD (C-160/21) og »Agro — eko 2013« EOOD (C-217/21) mod Izpalnitelen direktor na Darzjaven fond »Zemedelie« (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administrativen sad Veliko Tarnovo — Bulgarien) (Præjudiciel forelæggelse – fælles landbrugspolitik – ordninger for direkte støtte – forordning (EU) nr. 1306/2013 – betalinger til støttemodtagere – artikel 75 – betalingsfrist – overholdelse – foreligger ikke – stiltiende afslag på ansøgningen om støtte)	16
2022/C 237/22	Sag C-251/21: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 28. april 2022 — »Piltēnes meži« SIA mod Lauku atbalsta dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa (Senāts) — Letland) (Præjudiciel forelæggelse – Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) – forordning (EU) nr. 1305/2013 – støtte til udvikling af landdistrikterne via ELFUL – artikel 30 – Natura 2000-betalinger – anvendelsesområde – støtteansøgning for et mikroservat, der er oprettet i en skov, som ikke er en del af Natura 2000-nettet, med henblik på at bidrage til at sikre beskyttelsen af en vild fugleart – forordning (EU) nr. 702/2014 – gruppefritagelse for visse former for støtte til landbrugs- og skovbrugssektoren – anvendelse på støtte, der medfinansieres af EU-midler – finder ikke anvendelse på kriseramte virksomheder)	17
2022/C 237/23	Sag C-277/21: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 28. april 2022 — Secrétariat général de l'enseignement catholique ASBL (SeGEC) m.fl. mod Institut des Comptes nationaux (ICN) og Banque nationale de Belgique (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien) [Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 549/2013 – det europæiske national- og regionalregnskabsystem i Den Europæiske Union – nr. 20.15 i bilag A – et nationalregnskabsinstituts kontrol af forvaltningsorganer for uddannelsesinstitutioner oprettet i form af nonprofitinstitutioner – uddannelsesinstitutioner med offentlig finansiering og undervisningsfrihed sikret ved forfatningen – nr. 20.15, andet punktum, i bilag A – begrebet »offentlige foranstaltninger i form af generelle bestemmelser, der gælder for alle enheder, der udøver samme aktivitet« – rækkevidde – nr. 20.15, første punktum, i bilag A – nr. 2.39, litra b), nr. 20.15, litra b), og nr. 20 309, litra h), i bilag A – begrebet »overdreven regulering« – rækkevidde]	18

2022/C 237/24	Sag C-286/21: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 28. april 2022 — Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik (Traktatbrud – miljø – direktiv 2008/50/EF – luftkvalitet – artikel 13, stk. 1, og bilag XI – systematisk og vedvarende overskridelse af grænseværdierne for mikropartikler (PM10) i visse zoner i Frankrig – artikel 23, stk. 1 – bilag XV – »kortest mulig« overskridelsesperiode – egnede foranstaltninger)	19
2022/C 237/25	Sag C-804/21 PPU: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 28. april 2022 — C og CD mod Syyttäjä (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein oikeus — Finland) (Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 23, stk. 3 – krav om den fuldbærende judicielle myndigheds deltagelse – artikel 6, stk. 2 – politimyndighed – ikke omfattet – force majeure – begreb – retlige hindringer for overgivelsen – retlige skridt indledt af den eftersøgte person – ansøgning om international beskyttelse – ikke omfattet – artikel 23, stk. 5 – fristerne for overgivelse udløbet – konsekvenser – løsladelse – pligt til at træffe enhver anden foranstaltning, der er nødvendig for at undgå, at den pågældende forsvinder)	20
2022/C 237/26	Forenede sager C-306/19, C-512/19, C-595/19 og C-608/20 — C-611/20: Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 1. marts 2022 — Milis Energy SpA mod Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dello Sviluppo Economico og Gestore dei Servizi Energetici (GSE) SpA (C-306/19), Go Sun Srl og Malby Energy 4 Srl mod Ministero dello Sviluppo economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Autorità di Regolazione per Energia, Reti e Ambiente og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA (C-512/19), Fototre Srl mod Ministero dello Sviluppo economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA (C-595/19), Interporto di Trieste SpA (C-608/20), Soelia SpA (C-609/20) og Cosilt — Consorzio per lo sviluppo economico locale di Tolmezzo (C-610/20 og C-611/20) mod Ministero dello Sviluppo economico og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Italien) [Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – miljø – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 16 og 17 – retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning – energichartertraktaten – artikel 10 – anvendelighed – direktiv 2009/28/EF – artikel 3, stk. 3, litra a) – fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder – produktion af elektrisk energi på solcelleanlæg – ændring af en støtteordning]	21
2022/C 237/27	Sag C-464/21: Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 26. april 2022 — QL mod Universitat de Barcelona (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona — Spanien) [Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – socialpolitik – direktiv 1999/70/EF – rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP – flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i den offentlige sektor – § 2 og § 3, nr. 1) – anvendelsesområde – begrebet »person med tidsbegrænset ansættelse«]	22
2022/C 237/28	Sag C-420/21 P: Appel iværksat den 9. juli 2021 af Valvis Holding SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. maj 2021 i sag T-638/19, Sun Stars & Sons mod EUIPO — Valvis Holding	23
2022/C 237/29	Sag C-761/21 P: Appel iværksat den 10. december 2021 af St. Hippolyt Holding GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tiende Afdeling) den 20. oktober 2021 i sag T-351/20 — St. Hippolyt mod EUIPO — Raisioaqua	23
2022/C 237/30	Sag C-762/21 P: Appel iværksat den 10. december 2021 af St. Hippolyt Holding GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tiende Afdeling) den 20. oktober 2021 i sag T-352/20 — St. Hippolyt mod EUIPO — Elephant	23
2022/C 237/31	Sag C-1/22 P: Appel iværksat den 1. januar 2022 af José María Castillejo Oriol til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 8. november 2021 i sag T-419/21, Castillejo Oriol mod Kommissionen	24
2022/C 237/32	Sag C-90/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) den 10. februar 2022 — »Gjensidige« ADB	24
2022/C 237/33	Sag C-100/22 P: Appel iværksat den 13. februar 2022 af KY til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 1. december 2021 i sag T-433/20, KY mod Den Europæiske Unions Domstol	25

2022/C 237/34	Sag C-112/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Napoli (Italien) den 17. februar 2022 — straffesag mod CU	25
2022/C 237/35	Sag C-129/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Darmstadt (Tyskland) den 24. februar 2022 — EF mod Stadt Offenbach am Main	27
2022/C 237/36	Sag C-130/22 P: Appel iværksat den 24. februar 2022 af DD til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 21. december 2021 i sag T-703/19, DD mod FRA	27
2022/C 237/37	Sag C-162/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen) den 3. marts 2022 — A.G. mod Lietuvos Respublikos generalinė prokuratūra . . .	28
2022/C 237/38	Sag C-178/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Bolzano (Italien) den 8. marts 2022 — straffesag mod ukendte personer	29
2022/C 237/39	Sag C-181/22 P: Appel iværksat den 9. marts 2022 af Nemea Bank plc til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 20. december 2021 i sag T-321/17, Niemelä m.fl. mod ECB	30
2022/C 237/40	Sag C-182/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht München (Tyskland) den 10. marts 2022 — JU mod Scalable Capital GmbH	30
2022/C 237/41	Sag C-184/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. marts 2022 — IK mod KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation e.V.	31
2022/C 237/42	Sag C-185/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. marts 2022 — CM mod KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation e.V.	33
2022/C 237/43	Sag C-189/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht München (Tyskland) den 11. marts 2022 — SO mod Scalable Capital GmbH	34
2022/C 237/44	Sag C-193/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 11. marts 2022 — TR og UQ mod FTI Touristik GmbH	35
2022/C 237/45	Sag C-206/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeitsgericht Ludwigshafen am Rhein (Tyskland) den 17. marts 2022 — TF mod Sparkasse Südpfalz	36
2022/C 237/46	Sag C-218/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Lecce (Italien) den 24. marts 2022 — BU mod Comune di Copertino	36
2022/C 237/47	Sag C-223/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Napoli (Italien) den 29. marts 2022 — straffesag mod ND	37
2022/C 237/48	Sag C-227/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Gabrovo (Bulgarien) den 31. marts 2022 — IL mod Regionalna direksia »Avtomobilna administratsia« Pleven	38
2022/C 237/49	Sag C-228/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 1. april 2022 — flightright GmbH mod Eurowings GmbH	38
2022/C 237/50	Sag C-234/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tallinna Halduskohus (Estland) den 4. april 2022 — Roheline Kogukond MTÜ, Eesti Metsa Abiks MTÜ, Päästame Eesti Metsad MTÜ og Sihtasutus Keskkonnateabe Ühendus mod Keskkonnaagentuur	39
2022/C 237/51	Sag C-248/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court (Irland) den 8. april 2022 — Z.K. og M.S.mod The Minister for Justice and Equality	40
2022/C 237/52	Sag C-249/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 11. april 2022 — BM mod Gebühren Info Service GmbH (GIS)	41

2022/C 237/53	Sag C-256/22 P: Appel iværksat den 12. april 2022 af Pilatus Bank plc til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende udvidede Afdeling) den 2. februar 2022 i sag T-27/19, Pilatus Bank og Pilatus Holding mod ECB	41
2022/C 237/54	Sag C-291/22 P: Appel iværksat den 2. maj 2022 af Debregeas et associés Pharma (D & A Pharma) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 2. marts 2022 i sag T-556/20, D & A Pharma mod Kommissionen og EMA	42
Retten		
2022/C 237/55	Sagerne T-335/18, T-338/18 og T-327/19: Rettens dom af 6. april 2022 — Mubarak m.fl. mod Rådet (Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Egypten – foranstaltninger truffet over for personer, der er ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af statsmidler, og over for personer og enheder, der er knyttet til dem – indefrysning af midler – liste over personer, enheder og organer, der er omfattet af indefrysningen af midler og økonomiske ressourcer – opretholdelse af sagsøgernes navne på listen – ret til forsvar – Rådets forpligtelse til at kontrollere, at afgørelsen fra et tredjelands myndighed er blevet truffet under iagttagelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse – retlig fejl – åbenbart urigtigt skøn)	44
2022/C 237/56	Sag T-508/19: Rettens dom af 6. april 2022 — Mead Johnson Nutrition (Asia Pacific) m.fl. mod Kommissionen (Statsstøtte – Gibraltars regerings støtteordning vedrørende selskabsbeskatningen – skattefritagelse i forbindelse med indtægter fra renter og royalties – skatteafgørelser til multinationale virksomheder – afgørelse fra Kommissionen, hvorved støtten erklæres uforenelig med det indre marked – begrundelsespligt – åbenbart urigtigt skøn – selektiv fordel – ret til at fremsætte bemærkninger)	45
2022/C 237/57	Sag T-634/19: Rettens dom af 6. april 2022 — FC mod EUAA (Personalesag – midlertidigt ansatte – den indledende fase af disciplinærfølgningen – suspension, tilbageholdelse af løn og forbud mod adgang til EUAA's lokaler og udstyr – OLAF's rapport – princippet om god forvaltning – retten til at blive hørt – princippet om upartiskhed – åbenbart urigtigt skøn – begrundelsespligt – retten til forsvar – ansvar – nær forbindelse med annullationspåstanden)	46
2022/C 237/58	Sag T-392/20: Rettens dom af 27. april 2022 — Flašker mod Kommissionen (Statsstøtte – foranstaltninger indrømmet af Slovenien til fordel for et netværk af kommunale apoteker – indledende undersøgelsesfase – kommissionsafgørelse, hvorved det fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte, og at der eventuelt foreligger eksisterende støtte – afgørelse vedtaget uden at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, der er fastsat i artikel 108, stk. 2, TEUF – alvorlige vanskeligheder)	47
2022/C 237/59	Sag T-425/20: Rettens dom af 6. april 2022 — KU mod EU-Udenrigstjenesten (Personalesag – kontraktansatte – ansatte i EU-Udenrigstjenesten – psykisk chikane – administrativ undersøgelse – vedtægtens artikel 12a – ansøgning om bistand – afslag på ansøgningen – vedtægtens artikel 24 – begrundelsespligt – urigtigt skøn – rimelig frist – ansvarlighed)	47
2022/C 237/60	Sag T-750/20: Rettens dom af 27. april 2022 — Correia mod EØSU (Personalesag – ansatte ved EØSU – midlertidigt ansatte – ansøgning om genoprettelse af karrieren – afslag på ansøgningen – annullationssøgsmål – forskriftsmæssig administrativ procedure – klagefrist – søgsmålsinteresse – formaliteten – ligebehandling – retssikkerhed – ret til karriere – ingen ret til genoprettelse af karrieren – forpligtelse til at foretage en sammenligning af fortjenester – ansvar – ikke-økonomisk skade)	48
2022/C 237/61	Sag T-68/21: Rettens dom af 27. april 2022 — QA mod Kommissionen (Ansvar uden for kontraktforhold – tilskudsaftale indgået inden for rammerne af det syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013) – revisionsrapport – sprog – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder – proportionalitet – princippet om god forvaltningskik)	49
2022/C 237/62	Sag T-208/21: Rettens dom af 6. april 2022 — Dorit-DFT mod EUIPO — Erwin Suter (DORIT) [EU-varemærker – ugyldighedssag – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designet – ordmærket DORIT – ældre nationale selskabsnavne – relativ registreringshindring – ingen erhvervsmæssig anvendelse af et tegn, som ikke kun har lokal betydning – artikel 8, stk. 4, og artikel 52, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94 [nu artikel 8, stk. 4, og artikel 60, stk. 1, litra c), i forordning (EU) 2017/1001]]	49

2022/C 237/63	Sag T-219/21: Rettens dom af 6. april 2022 — Agora Invest mod EUIPO — Transportes Maquinaria y Obras (TRAMOSA) (EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket TRAMOSA – det ældre EU-figurmærke TRAMO, SA TRANSPORTE MAQUINARIA Y OBRAS, S.A. – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – reel brug af det ældre varemærke – artikel 15, stk. 1, andet afsnit, litra a), og artikel 42, stk. 2, og 3, i forordning nr. 207/2009 [nu artikel 18, stk. 1, andet afsnit, litra a), og artikel 47, stk. 2, og 3, i forordning 2017/1001] – form, der afviger ved elementer, der ikke forandrer særpræget)	50
2022/C 237/64	Sag T-276/21: Rettens dom af 6. april 2022 — Moio mod EUIPO — Paul Hartmann (moio.care) [EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket moio.care – det ældre EU-ordmærke Molicare – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]	51
2022/C 237/65	Sag T-6/21: Rettens kendelse af 23. marts 2022 — Advanced Organic Materials mod EUIPO — Swiss Pharma International (ADVASTEROL) (EU-varemærker – indsigelsessag – tilbagetagelse af indsigelsen – uforment at træffe afgørelse)	51
2022/C 237/66	Sag T-226/21: Rettens kendelse af 30. marts 2022 — Retail Royalty mod EUIPO — Fashion Energy (Gengivelse af en ørn) (EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af begæringen om fortabelse – uforment at træffe afgørelse)	52
2022/C 237/67	Sag T-265/21: Rettens kendelse af 30. marts 2022 — Sunshine Smile mod EUIPO (PlusDental+) (EU-varemærker – tilbagekaldelse af den anfægtede afgørelse – bortfald af tvistens genstand – uforment at træffe afgørelse)	52
2022/C 237/68	Sag T-343/21: Rettens kendelse af 18. marts 2022 — Hewlett Packard Enterprise Development mod EUIPO — Aruba (ARUBA) (EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af ugyldighedsbegæringen – uforment at træffe afgørelse i sagen)	53
2022/C 237/69	Sag T-345/21: Rettens kendelse af 18. marts 2022 — Hewlett Packard Enterprise Development mod EUIPO — Aruba (ARUBA NETWORKS) (EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af ugyldighedsbegæringen – uforment at træffe afgørelse)	54
2022/C 237/70	Sag T-797/21: Rettens kendelse af 29. marts 2022 — Gustopharma Consumer Health mod EUIPO — Helixor Heilmittel (HELIXORIGINAL) (EU-varemærker – indsigelsessag – tilbagetagelse af indsigelsen – uforment at træffe afgørelse)	54
2022/C 237/71	Sag T-789/21: Rettens kendelse af 29. marts 2022 — Gustopharma Consumer Health mod EUIPO — Helixor Heilmittel (HELIXFORTE) (EU-varemærker – indsigelsessag – tilbagetagelse af indsigelsen – uforment at træffe afgørelse)	55
2022/C 237/72	Sag T-522/21: Sag anlagt den 18. januar 2022 — XH mod Kommissionen	55
2022/C 237/73	Sag T-173/22: Sag anlagt den 30. marts 2022 — T-Systems International mod Kommissionen	56
2022/C 237/74	Sag T-196/22: Sag anlagt den 14. april 2022 — Mariani mod Parlamentet	57
2022/C 237/75	Sag T-200/22: Sag anlagt den 19. april 2022 — Polen mod Kommissionen	58
2022/C 237/76	Sag T-203/22: Sag anlagt den 15. april 2022 — Nederlandene mod Kommissionen	59
2022/C 237/77	Sag T-206/22: Sag anlagt den 20. april 2022 — Makhoul mod Rådet	59
2022/C 237/78	Sag T-206/22: Sag anlagt den 19. april 2022 — Mhana mod Rådet	60
2022/C 237/79	Sag T-208/22: Sag anlagt den 19. april 2022 — Makhoul mod Rådet	61

2022/C 237/80	Sag T-209/22: Sag anlagt den 19. april 2022 — Makhlouf mod Rådet	62
2022/C 237/81	Sag T-212/22: Sag anlagt den 21. april 2022 — Prigozhina mod Rådet	62
2022/C 237/82	Sag T-217/22: Sag anlagt den 20. april 2022 — Lifestyle Equities mod EUIPO — Greenwich Polo Club (GREENWICH POLO CLUB)	63
2022/C 237/83	Sag T-218/22: Sag anlagt den 21. april 2022 — Roxtec mod EUIPO — Wallmax (Gengivelse af en blå firkant, der indeholder otte koncentriske sorte cirkler)	64
2022/C 237/84	Sag T-219/22: Sag anlagt den 22. april 2022 — Wallmax mod EUIPO — Roxtec (Gengivelse af en blå firkant, der indeholder otte koncentriske sorte cirkler)	65
2022/C 237/85	Sag T-220/20: Sag anlagt den 25. april 2022 — CiviBank mod ECB	65
2022/C 237/86	Sag T-221/22: Sag anlagt den 25. april 2022 — Pharmaselect International mod EUIPO — OmniActive Health Technologies (LUTAMAX)	66
2022/C 237/87	Sag T-222/22: Sag anlagt den 22. april 2022 — Engineering — Ingegneria Informatica mod Kommissionen og REA	67
2022/C 237/88	Sag T-228/22: Sag anlagt den 27. april 2022 — Casablanca Clothing mod EUIPO — Adrien (CASABLANCA TENNIS CLUB)	68
2022/C 237/89	Sag T-231/22: Sag anlagt den 28. april 2022 — Growth Finance Plus mod EUIPO (doglover)	69
2022/C 237/90	Sag T-232/22: Sag anlagt den 28. april 2022 — Growth Finance Plus mod EUIPO (catlover)	69
2022/C 237/91	Sag T-233/22: Sag anlagt den 28. april 2022 — Islentyeva mod Rådet	70
2022/C 237/92	Sag T-234/22: Sag anlagt den 29. april 2022 — Ismailova mod Rådet	71
2022/C 237/93	Sag T-235/22: Sag anlagt den 29. april 2022 — Russian Direct Investment Fund mod Rådet	72
2022/C 237/94	Sag T-236/22: Sag anlagt den 28. april 2022 — Intel Corporation mod Kommissionen	73
2022/C 237/95	Sag T-239/22: Sag anlagt den 29. april 2022 — Cherusci mod EUIPO — LexDellmeier (RIALTO)	75
2022/C 237/96	Sag T-242/22: Sag anlagt den 3. maj 2022 — OmniActive Health Technologies mod EUIPO — Pharmaselect International (LUTAMAX)	75
2022/C 237/97	Sag T-245/22: Sag anlagt den 4. maj 2022 — PGTEX Morocco mod Kommissionen	76
2022/C 237/98	Sag T-246/22: Sag anlagt den 4. maj 2022 — PGTEX Morocco mod Kommissionen	77
2022/C 237/99	Sag T-253/22: Sag anlagt den 9. maj 2022 — Groschopp mod EUIPO (Sustainability through Quality)	78

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2022/C 237/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 222 af 7.6.2022

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 213 af 30.5.2022

EUT C 207 af 23.5.2022

EUT C 198 af 16.5.2022

EUT C 191 af 10.5.2022

EUT C 171 af 25.4.2022

EUT C 165 af 19.4.2022

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Store Afdeling) af 26. april 2022 — Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-401/19) ⁽¹⁾

[Annullationssøgsmål – direktiv (EU) 2019/790 – artikel 17, stk. 4, litra b), og artikel 17, stk. 4, litra c), in fine – artikel 11 og artikel 17, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – ytrings- og informationsfrihed – beskyttelse af intellektuel ejendomsret – forpligtelser for udbydere af onlineindholdsdelingstjenester – forudgående automatisk kontrol (filtrering) af indhold, der gøres tilgængeligt online af brugerne]

(2022/C 237/02)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Republikken Polen (ved B. Majczyna, M. Wiącek og J. Sawicka, som befuldmægtigede, bistået af sagkyndig J. Barski)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet (ved D. Warin, S. Alonso de León og W.D. Kuzmienko, som befuldmægtigede) og Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Alver, F. Florindo Gijón og D. Kornilaki, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Kongeriget Spanien (først ved S. Centeno Huerta og J. Rodríguez de la Rúa Puig, derefter ved J. Rodríguez de la Rúa Puig, som befuldmægtigede), Den Franske Republik (ved A.-L. Desjonquères og A. Daniel, som befuldmægtigede), Den Portugisiske Republik (først ved M.A. Capela de Carvalho Galaz Pimenta, P. Barros da Costa, P. Salvação Barreto og L. Inez Fernandes, derefter ved M.A. Capela de Carvalho Galaz Pimenta, P. Barros da Costa og P. Salvação Barreto, som befuldmægtigede) og Europa-Kommissionen (ved F. Erlbacher, S.L. Kalèda, J. Samnadda og B. Sasinowska, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Republikken Polen betaler sagsomkostningerne.
- 3) Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Portugisiske Republik og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 270 af 12.8.2019.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 28. april 2022 — Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd mod Europa-Kommission og Hyet Sweet SAS

(Sag C-666/19 P) ⁽¹⁾

(Appel – dumping – import af aspartam med oprindelse i Folkerepublikken Kina – forordning nr. 1225/2009 og 2016/1036 – tidsmæssigt anvendelsesområde – artikel 2, stk. 7 – status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår – afslag – artikel 2, stk. 10 – justeringer – bevisbyrde – artikel 3 – konstatering af skade – Europa-Kommissionens pligt til at udvise omhu)

(2022/C 237/03)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd (ved dikigoros K. Adamantopoulos og avocat P. Billiet)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen (først ved T. Maxian Rusche og N. Kuplewatzky, derefter ved T. Maxian Rusche og A. Demeneix og endelig ved T. Maxian Rusche og K. Blanck, som befuldmægtigede) og Hyet Sweet SAS

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 383 af 11.11.2019.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 28. april 2022 — Yieh United Steel Corp. mod Europa-Kommissionen og Eurofer, Association Européenne de l'Acier, ASBL

(Sag C-79/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – dumping – gennemførelsesforordning (EU) 2015/1429 – import af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan – endelig antidumpingtold – forordning (EF) nr. 1225/2009 – artikel 2 – beregning af den normale værdi – beregning af produktionsomkostningerne – produktionstab – afslag på fradrag for værdien af genbrugsmetalskrot – fastsættelse af den normale værdi på grundlag af salget af samme vare bestemt til forbrug på eksportlandets hjemmemarked – udelukkelse af de salg, der er sket på eksportlandets hjemmemarked, fra det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi, når disse hjemmemarkedssalg vedrører varer, der er bestemt til eksport)

(2022/C 237/04)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Yieh United Steel Corp. (ved avocat D. Luff)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen (først ved J.-F. Brakeland, M. França og A. Demeneix, derefter ved J.-F. Brakeland og G. Luengo, som befuldmægtigede) og Eurofer, Association Européenne de l'Acier, ASBL (ved avocats J. Killick og G. Forwood og dikigoros G. Papaconstantinou)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Yieh United Steel Corp. bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Europa-Kommissionen og Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL.

(¹) EUT C 103 af 30.3.2020.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 28. april 2022 — Vinařství U Kapličky s.r.o. mod Státní zemědělská a potravinářská inspekce (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Krajský soud v Brně — Den Tjekkiske Republik)

(Sag C-86/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – fælles markedsordning for landbrugsprodukter – vin – forordning (EU) nr. 1308/2013 – regler for afsætning – artikel 80 – ønologiske fremgangsmåder – forbud mod markedsføring – artikel 90 – import af vin – forordning (EF) nr. 555/2008 – artikel 43 – V I 1-dokument – attest på, at partier af vin er fremstillet efter de anbefalede eller tilladte ønologiske fremgangsmåder – bevisværdi – forordning (EU) nr. 1306/2013 – artikel 89, stk. 4 – sanktioner – afsætning af vin fra tredjelande – vin fremstillet ved hjælp af ønologiske fremgangsmåder, der ikke er tilladt – ansvarsfritagelse – bevisbyrde)

(2022/C 237/05)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Krajský soud v Brně

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vinařství U Kapličky s.r.o.

Sagsøgt: Státní zemědělská a potravinářská inspekce

Konklusion

- 1) Artikel 80, stk. 2, litra a) og c), og artikel 90, stk. 3, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 skal fortolkes således, at den i et V I 1-dokument indeholdte attest, der er udfærdiget i medfør af artikel 43 i Kommissionens forordning (EF) nr. 555/2008 af 27. juni 2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 479/2008 om den fælles markedsordning for vin for så vidt angår støtteprogrammer, samhandel med tredjelande, produktionskapacitet og kontrol i vinsektoren for et parti vin importeret til Den Europæiske Union, hvorefter det pågældende parti er fremstillet med brug af de ønologiske fremgangsmåder, der er anbefalet og offentliggjort af Den Internationale Vinorganisation eller godkendt af EU, er relevant med henblik på at vurdere, om dette parti er i overensstemmelse med de ønologiske fremgangsmåder, der er omhandlet i artikel 80, stk. 2, litra a) og c), i forordning nr. 1308/2013, uden at attesten imidlertid i sig selv er tilstrækkelig til at påvise en sådan overensstemmelse.
- 2) Artikel 89, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008, sammenholdt med samme forordnings artikel 64, stk. 2, litra d), og artikel 80, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der bestemmer, at når en person i denne medlemsstat markedsfører et parti vin importeret fra et tredjeland, der ikke er i overensstemmelse med de ønologiske

fremgangsmåder, der er omhandlet i artikel 80, stk. 2, litra a) eller c), i forordning nr. 1308/2013, fremlægger et V I 1-dokument, der er udarbejdet for dette parti, og attesterer, at det pågældende parti er blevet fremstillet i overensstemmelse med de ønologiske fremgangsmåder, der er anbefalet og offentliggjort af Den Internationale Vinorganisation eller godkendt af EU, påhviler bevisbyrden for, at denne vinhandler er skyld i en tilsidesættelse af forbuddet mod markedsføring i artikel 80, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013, de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT C 137 af 27.4.2020.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 28. april 2022 — Federatie Nederlandse Vakbeweging mod Heiploeg Seafood International BV og Heitrans International BV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene)

(Sag C-237/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2001/23/EF – artikel 3-5 – overførsel af virksomheder – varetagelse af arbejdstagernes rettigheder – undtagelser – insolvensbehandling – »pre-pack« – virksomhedens overlevelse – overførsel af en (del af en) virksomhed på baggrund af en konkurserklæring efter en pre-pack-procedure)

(2022/C 237/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Federatie Nederlandse Vakbeweging

Sagsøgte: Heiploeg Seafood International BV og Heitrans International BV

Konklusion

- 1) Artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter skal fortolkes således, at den deri fastsatte betingelse om, at dette direktivs artikel 3 og 4 ikke finder anvendelse på en virksomhedsoverførsel, når der mod overdrageren er indledt konkursbehandling eller en anden tilsvarende insolvensbehandling, »som tager sigte på realisering af overdragerens aktiver«, er opfyldt, når overførslen af hele eller dele af en virksomhed er forberedt forud for indledningen af en konkursbehandling og i løbet af hvilken overførslen gennemføres, inden for rammerne af en pre-pack-procedure, der har som hovedformål under konkursbehandlingen at muliggøre en afvikling af virksomheden som going concern, der bedst fyldestgør alle kreditorerne og så vidt muligt varetager arbejdspladserne, forudsat, at en sådan pre-pack-procedure er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser.
- 2) Artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/23 skal fortolkes således, at den deri fastsatte betingelse om, at dette direktivs artikel 3 og 4 ikke finder anvendelse på overførsel af en virksomhed eller bedrift eller af en del af en virksomhed eller bedrift, når den konkursbehandling eller den tilsvarende insolvensbehandling, som er indledt mod overdrageren, »er under kontrol af en kompetent offentlig myndighed«, er opfyldt, når overførslen af hele eller dele af en virksomhed er forberedt inden for rammerne af en pre-pack-procedure forud for konkurserklæringen af en »påtænkt kurator« og underlagt tilsyn af en »påtænkt tilsynsførende dommer«, og når overførselsaftalen vedtages og gennemføres efter konkurserklæringen, der sigter på realiseringen af overdragerens aktiver, forudsat, at en sådan pre-pack-procedure er reguleret ved lov eller administrative bestemmelser.

⁽¹⁾ EUT C 297 af 7.9.2020.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 28. april 2022 — Meta Platforms Ireland Limited, tidligere Facebook Ireland Limited mod Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-319/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger – forordning (EU) 2016/679 – artikel 80 – repræsentation af registrerede ved en sammenslutning, der ikke arbejder med gevinst for øje – gruppesøgsmål anlagt af en sammenslutning, der varetager beskyttelsen af forbrugernes interesser, uden bemyndigelse og uafhængigt af, om en registrerets konkrete rettigheder er blevet krænket – søgsmål støttet på forbuddet mod urimelig handelspraksis, en overtrædelse af en lov om forbrugerbeskyttelse eller forbuddet mod at anvende ugyldige almindelige forretningsbetingelser)

(2022/C 237/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Meta Platforms Ireland Limited, tidligere Facebook Ireland Limited

Sagsøgt: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Konklusion

Artikel 80, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning, som gør det muligt for en sammenslutning, der varetager beskyttelsen af forbrugernes interesser — uden bemyndigelse, som er blevet givet denne med henblik herpå, og uafhængigt af en krænkelse af en registrerets konkrete rettigheder — at anlægge sag mod den, der formodes at have krænket beskyttelsen af personoplysninger, ved at gøre gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af forbuddet mod urimelig handelspraksis, en lov om forbrugerbeskyttelse eller forbuddet mod at anvende ugyldige almindelige forretningsbetingelser, når den pågældende behandling af oplysninger kan påvirke de rettigheder, som identificerede eller identificerbare fysiske personer har i henhold til denne forordning.

⁽¹⁾ EUT C 359 af 26.10.2020.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 26. april 2022 — NW mod Landespolizeidirektion Steiermark (C-368/20) og Bezirkshauptmannschaft Leibnitz (C-369/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesverwaltungsgericht Steiermark — Østrig)

(Forenede sager C-368/20 og C-369/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – fri bevægelighed for personer – forordning (EU) 2016/399 – Schengengrænsekodeksen – artikel 25, stk. 4 – midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser inden for en samlet varighed på højst seks måneder – national lovgivning, der fastsætter flere på hinanden følgende kontrolperioder, som medfører en overskridelse af denne varighed – en sådan lovgivnings manglende overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens artikel 25, stk. 4, i det tilfælde, hvor de på hinanden følgende perioder er baseret på den eller de samme trusler – national lovgivning, hvorefter der under trussel om straf skal forevises et pas eller et identitetskort i forbindelse med kontrol ved de indre grænser – en sådan forpligtelses manglende overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens artikel 25, stk. 4, når kontrollen selv er i strid med denne bestemmelse)

(2022/C 237/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Parter i hovedsagen

Sagsøger: NW

Sagsøgte: Landespolizeidirektion Steiermark (C-368/20) og Bezirkshauptmannschaft Leibnitz (C-369/20)

Konklusion

- 1) Artikel 25, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1624 af 14. september 2016, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats midlertidige genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser, der er støttet på kodeksens artikel 25 og 27, når denne genindførelse overskrider den maksimale varighed på seks måneder, som er fastsat i nævnte artikel 25, stk. 4, og når der ikke foreligger nogen ny trussel, som begrundet en fornyet anvendelse af de i nævnte artikel 25 fastsatte perioder.
- 2) Artikel 25, stk. 4, i forordning 2016/399, som ændret ved forordning 2016/1624, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning, hvorved en medlemsstat under trussel om straf forpligter en person til at forevise et pas eller identitetskort i forbindelse med den pågældendes indrejse på denne medlemsstats område via en indre grænse, når genindførelsen af den grænsekontrol ved de indre grænser, i forbindelse med hvilken denne forpligtelse er blevet pålagt, er i strid med denne bestemmelse.

⁽¹⁾ EUT C 348 af 19.10.2020.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 28. april 2022 — Gräfendorfer Geflügel- und Tiefkühlfeinkost Produktions GmbH (C-415/20), F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG vertr. d. d. Komplementärin Verwaltungsgesellschaft F. Reyher Nchfg. mbH (C-419/20) og Flexi Montagetechnik GmbH & Co. KG mod Hauptzollamt Hamburg (C-415/20 og C-419/20), Hauptzollamt Kiel (C-427/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Hamburg — Tyskland)

(Forenede sager C-415/20, C-419/20 og C-427/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – toldunion – ret til tilbagebetaling eller betaling af pengebeløb, som en medlemsstat har opkrævet eller nægtet i strid med EU-retten – antidumpingtold, importafgifter, eksportrestitutioner og økonomiske sanktioner – begrebet »i strid med EU-retten« – urigtig fortolkning eller anvendelse af EU-retten – konstatering af, at der foreligger en tilsidesættelse af EU-retten, foretaget af en af Unionens retsinstanser eller en national ret – ret til betaling af renter – periode, for hvilken der skal betales renter)

(2022/C 237/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Gräfendorfer Geflügel- und Tiefkühlfeinkost Produktions GmbH (C-415/20), F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG vertr. d. d. Komplementärin Verwaltungsgesellschaft F. Reyher Nchfg. mbH (C-419/20) og Flexi Montagetechnik GmbH & Co. KG

Sagsøgte: Hauptzollamt Hamburg (C-415/20 og C-419/20), Hauptzollamt Kiel (C-427/20)

Konklusion

De EU-retlige principper om borgernes ret til tilbagebetaling af pengebeløb, som en medlemsstat har pålagt dem at betale i strid med EU-retten, og til betaling af renter af disse beløb skal fortolkes således, at de:

- for det første finder anvendelse, såfremt de omhandlede pengebeløb svarer til dels eksportrestitutioner, som en borger først er blevet nægtet i strid med EU-retten og derefter er blevet tildelt for sent, dels en økonomisk sanktion, som denne borger er blevet pålagt som følge af denne tilsidesættelse
- for det andet finder anvendelse, når det følger af en afgørelse fra Domstolen eller en national ret, at betaling af eksportrestitutioner, en økonomisk sanktion, antidumpingtold eller importafgifter alt efter omstændighederne er blevet afslået eller pålagt af en national myndighed på grundlag af enten en urigtig fortolkning eller en urigtig anvendelse af EU-retten, og
- for det tredje er til hinder for en national lovgivning, der fastsætter, at når betaling af eksportrestitutioner, en økonomisk sanktion, antidumpingtold eller importafgifter alt efter omstændighederne er blevet afslået eller pålagt i strid med EU-retten, kan der kun betales renter for perioden fra anlæggelsen af et søgsmål med henblik på at opnå betaling eller tilbagebetaling af det omhandlede pengebeløb til det tidspunkt, hvor den kompetente ret træffer afgørelse, men ikke for den forudgående periode. Disse principper er derimod ikke i sig selv til hinder for, at det ved en sådan lovgivning fastsættes, at den nævnte betaling kun skal foretages, hvis et sådant søgsmål er blevet anlagt, for så vidt som dette ikke medfører, at det bliver uforholdsmæssigt vanskeligt for borgerne at udøve de rettigheder, som de har i henhold til EU-retten.

⁽¹⁾ EUT C 432 af 7.12.2020.
EUT C 414 af 30.11.2020.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 28. april 2022 — Europa-Kommissionen mod Republiken Bulgarien(Sag C-510/20) ⁽¹⁾

(Traktatbrud – artikel 258 TEUF – miljø – direktiv 2008/56/EF – havmiljøpolitik – artikel 5 – havstrategier – artikel 17, stk. 2 og 3 – manglende rettidig gennemgang af den indledende vurdering og beskrivelsen af en god miljøtilstand samt af miljømålene – manglende rettidig forelæggelse for Europa-Kommissionen af de nærmere oplysninger om eventuelle ajourføringer efter gennemgangen)

(2022/C 237/10)

Processprog: bulgarsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved O. Beynet og I. Zaloguin, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republiken Bulgarien (ved T. Mitova, L. Zaharieva og T. Tsingileva, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Republiken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 2, litra a) og b), og artikel 17, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF af 17. juni 2008 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets havmiljøpolitiske foranstaltninger (havstrategirammedirektivet), idet den ikke inden for den fastsatte frist dels har foretaget en koordineret gennemgang, således som det er præciseret i artikel 5 i dette direktiv, af den indledende vurdering og af beskrivelsen af god miljøtilstand samt af miljømålene, dels ikke har forelagt Kommissionen nærmere oplysninger om eventuelle ajourføringer efter denne gennemgang.

2) Republiken Bulgarien betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 433 af 14.12.2020.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 28. april 2022 — NovaText GmbH mod Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)(Sag C-531/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – intellektuelle ejendomsrettigheder – direktiv 2004/48/EF – artikel 3 – generel forpligtelse vedrørende de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der er nødvendige for at sikre håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder – artikel 14 – begrebet »rimelige og forholdsmæssigt afpassede sagsomkostninger« – patentagent – den nationale ret uden mulighed for at vurdere, om de udgifter, der påhviler den part, der har tabt sagen, er rimelige og forholdsmæssigt afpassede)

(2022/C 237/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: NovaText GmbH

Sagsøgt: Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg

Konklusion

Artikel 3 og 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning eller en fortolkning heraf, der ikke gør det muligt for den ret, for hvilken der verserer en sag, som henhører under dette direktiv, i hvert enkelt tilfælde at tage behørigt hensyn til sidstnævntes specifikke karakteristika med henblik på at vurdere, om de sagsomkostninger, som den part, der har vundet sagen, har afholdt, er rimelige og forholdsmæssigt afpassede.

(¹) EUT C 28 af 25.1.2021.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 28. april 2022 — Koch Media GmbH mod FU (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Saarbrücken — Tyskland)

(Sag C-559/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – intellektuelle ejendomsrettigheder – direktiv 2004/48/EF – artikel 14 – begreberne »sagsomkostninger« og »andre udgifter« – advarselsskrivelse med henblik på udenretligt at sikre håndhævelsen af en intellektuel ejendomsrettighed – advokatudgifter – kvalificering – national lovgivning, der under visse betingelser begrænser størrelsen af de udgifter, der kan kræves godtgjort)

(2022/C 237/12)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Saarbrücken

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Koch Media GmbH

Sagsøgt: FU

Konklusion

- 1) Artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder skal fortolkes således, at de udgifter, som en indehaver af intellektuelle ejendomsrettigheder har afholdt i forbindelse med dennes repræsentation ved en rådgiver med henblik på at sikre håndhævelsen af disse rettigheder udenretligt, såsom udgifter forbundet med en advarselsskrivelse, er omfattet af begrebet »sagsomkostninger« eller »andre udgifter« i denne bestemmelses forstand.
- 2) Artikel 14 i direktiv 2004/48 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, der fastsætter, at i en situation, hvor en krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed er begået af en fysisk person uden for rammerne for dennes erhvervsmæssige eller forretningsmæssige virksomhed, skal godtgørelsen af de i denne bestemmelse omhandlede »andre udgifter«, som rettighedshaveren er berettiget til, beregnes efter en fast sats på grundlag af en sagsværdi, der er begrænset ved denne lovgivning, medmindre den nationale retsinstans finder, at anvendelsen af en sådan begrænsning i betragtning af de specifikke karakteristika i den sag, der er indbragt for den, er urimelig.

(¹) EUT C 35 af 1.2.2021.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 28. april 2022 — Happy Education SRL mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca og Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul Cluj — Rumænien)

(Sag C-612/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 132, stk. 1, litra i) – fritagelse i forbindelse med visse former for virksomhed af almen interesse – fritagelser med tilknytning til uddannelse af børn og unge og skole- og universitetsundervisning – levering af undervisningsydelser som supplement til skolens pensum – privatretligt organ, der leverer disse tjenesteydelser med erhvervsmæssigt formål]

(2022/C 237/13)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Happy Education SRL

Sagsøgte: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca og Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj

Konklusion

Artikel 132, stk. 1, litra i), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at begrebet »organ, der er anerkendt som havende tilsvarende formål« som et offentligretligt uddannelsesorgans formål i denne bestemmelses forstand ikke omfatter en privat enhed, der udøver undervisningsvirksomhed af almen interesse, som navnlig består i tilrettelæggelse af aktiviteter, der supplerer skolens pensum, såsom lektiehjælp, uddannelsesprogrammer og sprogkurser, og som har opnået en tilladelse fra det nationale kontor for handelsregistret i form af tildeling af koden CAEN 8559 — »Andre former for undervisning« som omhandlet i klassificeringen af nationale økonomiske aktiviteter, når dette foretagende under alle omstændigheder ikke opfylder betingelserne i national ret for at kunne opnå denne anerkendelse.

⁽¹⁾ EUT C 53 af 15.2.2021.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 28. april 2022 — Skatteverket mod DSAB Destination Stockholm AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige)

(Sag C-637/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2006/112/EF – det fælles merværdiafgiftssystem – artikel 30a, nr. 1) – begrebet »voucher« – artikel 30a, nr. 3) – begrebet »voucher til flere formål« – salg af et kort, som i en begrænset periode giver indehaveren ret til at benytte forskellige turistydelser)

(2022/C 237/14)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Skatteverket

Sagsøgt: DSAB Destination Stockholm AB

Konklusion

Artikel 30a i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv (EU) 2016/1065 af 27. juni 2016, skal fortolkes således, at et instrument, der giver indehaveren ret til i en begrænset periode på et bestemt sted at benytte ydelser op til en vis værdi, kan udgøre en »voucher« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 30a, nr. 1), selv om en gennemsnitsforbruger på grund af dette instruments begrænsede gyldighedsperiode ikke kan benytte samtlige ydelser, som kortet giver mulighed for. Dette instrument udgør en »voucher til flere formål« som omhandlet i nævnte direktivs artikel 30a, nr. 3), eftersom den merværdiafgift, der skal betales af disse ydelser, ikke kendes på tidspunktet for udstedelsen af instrumentet.

⁽¹⁾ EUT C 53 af 15.2.2021.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 28. april 2022 — Caruter s.r.l. mod S.R.R. Messina Provincia S.c.P.A. m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana — Italien)

(Sag C-642/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2014/24/EU – indgåelse af offentlige kontrakter – artikel 63 – en sammenslutning af økonomiske aktørers anvendelse af andre enheders kapacitet – den ordregivende myndigheds mulighed for at kræve, at visse centrale opgaver udføres af en deltager i denne sammenslutning – national lovgivning, hvorefter hovedleverandøren skal opfylde betingelserne og udføre størstedelen af ydelserne)

(2022/C 237/15)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Caruter s.r.l.

Sagsøgte: S.R.R. Messina Provincia SCpA, Comune di Basicò, Comune di Falcone, Comune di Fondachelli Fantina, Comune di Gioiosa Marea, Comune di Librizzi, Comune di Mazzarrà Sanant'Andrea, Comune di Montagnareale, Comune di Oliveri, Comune di Piraino, Comune di San Piero Patti, Comune di Sant'Angelo di Brolo, Regione Siciliana — Urega — Ufficio regionale espletamento gare d'appalti lavori pubblici Messina og Regione Siciliana — Assessorato regionale delle infrastrutture e della mobilità

procesdeltagere: Ditta individuale Pippo Pizzo, Onofaro Antonino Srl, Gial Plast Srl og Colombo Biagio Srl,

Konklusion

Artikel 63 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter den virksomhed, der repræsenterer en sammenslutning af økonomiske aktører, som deltager i en procedure for indgåelse af en offentlig kontrakt, skal opfylde de betingelser, der er fastsat i udbudsbekendtgørelsen, og udføre størstedelen af de ydelser, der fremgår af kontakten.

⁽¹⁾ EUT C 79 af 8.3.2021.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 27. april 2022 — Airbnb Ireland UC mod Région de Bruxelles-Capitale (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour constitutionnelle — Belgien)

(Sag C-674/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – det indre marked – artikel 114, stk. 2, TEUF – udelukkelse af fiskale bestemmelser – direktiv 2000/31/EF – informationssamfundstjenester – elektronisk handel – telematisk portal til formidling af fast ejendom – artikel 1, stk. 5, litra a) – udelukkelse fra beskatningsområdet – definition – regionale forskrifter om en skat for turistindkvarteringsvirksomheder – bestemmelse, der forpligter formidlerne til efter skriftlig anmodning at meddele visse oplysninger om driften af disse virksomheder til skattemyndighederne med det formål at identificere de skattepligtige personer – artikel 56 TEUF – ingen forskelsbehandling – ingen restriktion]

(2022/C 237/16)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour constitutionnelle

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Airbnb Ireland UC

Sagsøgt: Région de Bruxelles-Capitale

Konklusion

- 1) En bestemmelse i en medlemsstats skattelovgivning, der pålægger formidlere, for så vidt angår turistindkvarteringsvirksomheder, der er beliggende i en region i denne medlemsstat, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, at meddele den regionale skatteforvaltning, efter sidstnævntes skriftlige anmodning, oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år, skal efter sin art anses for at være uløseligt forbundet med den lovgivning, som den er en del af, og er derfor omfattet af »beskatningsområdet«, som udtrykkeligt er udelukket fra anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel»).
- 2) En lovgivning, der pålægger leverandører af formidlingstjenester vedrørende fast ejendom, uanset hvor de er etableret, og uanset hvorledes de udøver denne formidling, for så vidt angår turistindkvarteringsvirksomheder, der er beliggende i en region i denne medlemsstat, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, at meddele den regionale skatteforvaltning, efter sidstnævntes skriftlige anmodning, oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år, er ikke i strid med forbuddet i artikel 56 TEUF.

⁽¹⁾ EUT C 128 af 12.4.2021.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 28. april 2022 — Phoenix Contact GmbH & Co. KG mod HARTING Deutschland GmbH & Co. KG og Harting Electric GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht München I — Tyskland)

(Sag C-44/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – intellektuelle ejendomsrettigheder – direktiv 2004/48/EF – artikel 9, stk. 1 – europæisk patent – foreløbige foranstaltninger – nationale retslige myndigheders beføjelse til at udstede et foreløbigt påbud med henblik på at forhindre en nært forestående krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed – national retspraksis, hvorefter der gives afslag på begæringer om foreløbige foranstaltninger, når gyldigheden af det pågældende patent ikke som minimum er blevet bekræftet ved afgørelse af en indsigelses- eller ugyldighedssag i første instans – forpligtelse til overensstemmende fortolkning)

(2022/C 237/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht München I

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Phoenix Contact GmbH & Co. KG

Sagsøgte: HARTING Deutschland GmbH & Co. KG og Harting Electric GmbH & Co. KG

Konklusion

Artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national retspraksis, hvorefter begæringer om foreløbige foranstaltninger vedrørende krænkelse af et patent principielt skal afslås, når gyldigheden af det pågældende patent ikke som minimum er blevet bekræftet ved afgørelse af en indsigelses- eller ugyldighedssag i første instans.

⁽¹⁾ EUT C 182 af 10.5.2021.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 28. april 2022 — SIA »PRODEX« mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa (Senāts)– Letland)

(Sag C-72/21) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – toldunion – fælles toldtarif – kombineret nomenklatur – toldpositioner – underposition 4418 20 – rækkevidde – døre og rammer dertil, samt dørtærskler – MDF-plader og lister – første del af almindelig tarifieringsbestemmelse 2 a) vedrørende den kombinerede nomenklatur – ukomplette eller ufærdige varer – begreb]

(2022/C 237/18)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākā tiesa (Senāts)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SIA »PRODEX«

Sagsøgt: Valsts ieņēmumu dienests

Konklusion

Underposition 4418 20 i den kombinerede nomenklatur, sammenholdt med første del af almindelig tariferingsbestemmelse 2 a) vedrørende denne nomenklatur, der er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, som affattet ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1001/2013 af 4. oktober 2013, skal fortolkes således, at den omfatter varer, der er beskrevet som værende plader og rammelister af træ, hvis profil og dekorative behandling objektivt peger på, at de er beregnet til fremstilling af rammer til døre og dørtærskler, som særskilte varer, selv når disse varer er ukomplette eller ufærdige, forudsat at disse varer er blevet behandlet på en sådan måde, at de udelukkende kan anvendes som sådan, og at de således i det væsentlige fremtræder som færdige varer.

(¹) EUT C 138 af 19.4.2021.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 28. april 2022 — Gerencia Regional de Salud de Castilla y León mod Delia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León — Spanien)

(Sag C-86/21) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – arbejdskraftens frie bevægelighed – artikel 45 TEUF – forordning (EU) nr. 492/2011 – artikel 7, stk. 2 – ligebehandling – nationalt system til anerkendelse af sundhedspersoners faglige udvikling – manglende hensyntagen til erhvervs erfaring opnået inden for sundhedsvæsenet i en anden medlemsstat – hindring)

(2022/C 237/19)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Gerencia Regional de Salud de Castilla y León

Sagsøgt: Delia

Konklusion

Artikel 45 TEUF og artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning om anerkendelse af den faglige udvikling inden for en medlemsstats sundhedsvæsen, som er til hinder for, at der med henblik på en arbejdstagers anciennitet tages hensyn til den erhvervs erfaring, som den pågældende har erhvervet i en anden medlemsstats offentlige sundhedsvæsen, medmindre den hindring af arbejdskraftens frie bevægelighed, som denne lovgivning indebærer, opfylder et formål af almen interesse, gør det muligt at sikre virkeliggørelsen af dette formål og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det.

(¹) EUT C 189 af 17.5.2021.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 28. april 2022 — »Romega« UAB mod Valstybinė Maisto ir veterinarijos tarnyba (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos vyriausioji administracinis teismas — Litauen)

(Sag C-89/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – fødevarelovgivning – forordning (EF) nr. 2073/2005 – mikrobiologiske kriterier for fødevarer – artikel 1 – bilag I – fersk fjerkrækød – de kompetente nationale myndigheders kontrol med forekomsten af de salmonellatyper, der er opregnet i punkt 1.28 i dette bilags kapitel I – kontrol med forekomsten af andre patogene mikroorganismer – forordning (EF) nr. 2002/178 – artikel 14, stk. 8 – de nationale myndigheders skøn – rækkevidde)

(2022/C 237/20)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos vyriausioji administracinis teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Romega« UAB

Sagsøgt: Valstybinė Maisto ir veterinarijos tarnyba

Konklusion

Artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2073/2005 af 15. november 2005 om mikrobiologiske kriterier for fødevarer, som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1086/2011 af 27. oktober 2011, sammenholdt med artikel 14, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevaresikkerhed, skal fortolkes således, at en medlemsstats kompetente myndighed kan behandle den kategori fødevarer, der består af fersk fjerkrækød, hvori der er blevet påvist andre patogene mikroorganismer end de i bilag I, kapitel 1, nr. 1.28, til forordning nr. 2073/2005, som ændret ved forordning nr. 1086/2011, omhandlede salmonellaserotyper, som farlig som omhandlet i artikel 14, stk. 1 og 2, i forordning nr. 178/2002.

⁽¹⁾ EUT C 163 af 3.5.2021.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 28. april 2022 — »Nikopolis AD Istrum 010« EOOD (C-160/21) og »Agro — eko 2013« EOOD (C-217/21) mod Izpalnitelen direktor na Darzjaven fond »Zemedelie« (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administrativen sad Veliko Tarnovo — Bulgarien)

(Forenede sager C-160/21 og C-217/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – fælles landbrugspolitik – ordninger for direkte støtte – forordning (EU) nr. 1306/2013 – betalinger til støttemodtagere – artikel 75 – betalingsfrist – overholdelse – foreligger ikke – stiltiende afslag på ansøgningen om støtte)

(2022/C 237/21)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Veliko Tarnovo

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: »Nikopolis AD Istrum 010« EOOD (C-160/21) og »Agro — eko 2013« EOOD (C-217/21)

Sagsøgt: Izpalnitelen direktor na Darzjaven fond »Zemedelie«

Konklusion

Artikel 75, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2393 af 13. december 2017, skal fortolkes således, at den omstændighed, at et betalingsorgan i en medlemsstat ikke har udbetalt en støtte, som en landbruger har ansøgt om, inden udløbet af den frist, der er fastsat i denne bestemmelse, ikke skal anses for at udgøre et stiltiende afslag på den omhandlede støtteansøgning, uanset om den pågældende landbruger er blevet underrettet om gennemførelsen af eventuelle yderligere verifikationer, som begrundet en sådan fristoverskridelse.

⁽¹⁾ EUT C 206 af 31.5.2021.
EUT C 242 af 21.6.2021.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 28. april 2022 — »Piltenes meži« SIA mod Lauku atbalsta dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa (Senāts) — Letland)

(Sag C-251/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) – forordning (EU) nr. 1305/2013 – støtte til udvikling af landdistrikterne via ELFUL – artikel 30 – Natura 2000-betalinger – anvendelsesområde – støtteansøgning for et mikroservat, der er oprettet i en skov, som ikke er en del af Natura 2000-nettet, med henblik på at bidrage til at sikre beskyttelsen af en vild fugleart – forordning (EU) nr. 702/2014 – gruppefritagelse for visse former for støtte til landbrugs- og skovbrugssektoren – anvendelse på støtte, der medfinansieres af EU-midler – finder ikke anvendelse på kriseramte virksomheder)

(2022/C 237/22)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākā tiesa (Senāts)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Piltenes meži« SIA

Sagsøgt: Lauku atbalsta dienests

Konklusion

- 1) Artikel 30 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1305/2013 af 17. december 2013 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 skal — navnlig i betragtning af denne artikels stk. 6 — fortolkes således, at støtte, der er ansøgt om for et mikroservat, som er oprettet i en skov med henblik på at nå målene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, henhører under anvendelsesområdet for denne artikel 30.
- 2) Kommissionens forordning (EU) nr. 702/2014 af 25. juni 2014 om forenelighed med det indre marked efter artikel 107 [TEUF] og 108 [TEUF] af visse kategorier af støtte i landbrugs- og skovbrugssektoren og i landdistrikter skal fortolkes således, at det er udelukket, at støtte, som en kriseramt virksomhed som omhandlet i artikel 2, nr. 14), i forordning nr. 702/2014 har ansøgt om i medfør af forordning nr. 1305/2013 for et mikroservat, der er oprettet i en skov med henblik på at nå målene i direktiv 2009/147, erklæres forenelig med det indre marked i medfør af nævnte forordning nr. 702/2014.

⁽¹⁾ EUT C 252 af 28.6.2021.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 28. april 2022 — Secrétariat général de l'enseignement catholique ASBL (SeGEC) m.fl. mod Institut des Comptes nationaux (ICN) og Banque nationale de Belgique (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien)

(Sag C-277/21) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 549/2013 – det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Den Europæiske Union – nr. 20.15 i bilag A – et nationalregnskabsinstituts kontrol af forvaltningsorganer for uddannelsesinstitutioner oprettet i form af nonprofitinstitutioner – uddannelsesinstitutioner med offentlig finansiering og undervisningsfrihed sikret ved forfatningen – nr. 20.15, andet punktum, i bilag A – begrebet »offentlige foranstaltninger i form af generelle bestemmelser, der gælder for alle enheder, der udøver samme aktivitet« – rækkevidde – nr. 20.15, første punktum, i bilag A – nr. 2.39, litra b), nr. 20.15, litra b), og nr. 20 309, litra h), i bilag A – begrebet »overdreven regulering« – rækkevidde]

(2022/C 237/23)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Secrétariat général de l'Enseignement catholique ASBL (SeGEC), Fédération des Établissements libres subventionnés indépendants ASBL (FELSI), Groupe scolaire Don Bosco à Woluwe-Saint-Lambert ASBL, École fondamentale libre de Chênee ASBL, Collège Saint-Guibert de Gemboux ASBL, Collège Saint-Benoit de Maredsous ASBL og Pouvoir organisateur des Centres PMS libres à Woluwe ASBL

Sagsøgte: Institut des Comptes nationaux (ICN) og Banque nationale de Belgique

Konklusion

1) Nr. 20 309, litra h), sammenholdt med nr. 2.39, litra b), og nr. 20.15, litra b), i bilag A til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 549/2013 af 21. maj 2013 om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Den Europæiske Union, skal fortolkes således, at en national regulering vedrørende private nonprofitinstitutioner (NPI'er), der udøver virksomhed på undervisningsområdet, som — idet de støttes af den kompetente nationale offentlige forvaltning — har undervisningsfrihed, der sikres ved forfatningen, er omfattet af begrebet »overdreven regulering«, når denne regulering giver den nævnte forvaltning til opgave eller ret til:

— at godkende læseplanerne

— at regulere såvel undervisningens struktur som de prioriterede og specifikke opgaver, at fastlægge en kontrol af betingelserne for indskrivning og bortvisning af elever, af lærerrådsafgørelser og af finansiel deltagelse, at tilrettelægge grupperingen af uddannelsesinstitutioner inden for strukturerede netværk og at kræve, at der udarbejdes uddannelsesmæssige og pædagogiske planer og planer for institutionen samt aflægges rapport om aktiviteterne

— at tilrettelægge kontrol og tilsyn, navnlig vedrørende de underviste fag, undervisningens niveau og anvendelse af sproglovgivningen, dog ikke pædagogiske metoder, og

— at foreskrive et mindsteantal elever pr. klasse, linje, klassetrin eller andre underinddelinger, medmindre der foreligger en ministeriel dispensation,

for så vidt som disse opgaver og rettigheder er tilstrækkeligt indgribende til i praksis at bestemme de pågældende NPI'ers generelle politik eller strategi ved at gøre det muligt varigt og permanent at udøve en reel og substantiel indflydelse på definitionen og selve gennemførelsen af disse NPI'ers mål, deres aktiviteter og operationelle aspekter samt de strategiske orienteringer og retningslinjer, som de nævnte NPI'er har til hensigt at følge i udøvelsen af deres virksomhed, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

- 2) Nr. 20.15, andet punktum, i bilag A til forordning nr. 549/2013 skal fortolkes således, at en national regulering, der indfører en retlig ordning, som kun finder anvendelse på de ansatte i private nonprofitinstitutioner, der udøver virksomhed på undervisningsområdet, som finansieres af en offentlig forvaltning, ikke er omfattet af begrebet »generelle bestemmelser, der gælder for alle enheder, der udøver samme aktivitet.

(¹) EUT C 278 af 12.7.2021.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 28. april 2022 — Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik

(Sag C-286/21) (¹)

(Traktatbrud – miljø – direktiv 2008/50/EF – luftkvalitet – artikel 13, stk. 1, og bilag XI – systematisk og vedvarende overskridelse af grænseværdierne for mikropartikler (PM₁₀) i visse zoner i Frankrig – artikel 23, stk. 1 – bilag XV – »kortest mulig« overskridelsesperiode – egnede foranstaltninger)

(2022/C 237/24)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved O. Beynet og M. Noll-Ehlers, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Franske Republik (ved T. Stéhelin og W. Zemamta, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Den Franske Republik har,

- tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, sammenholdt med bilag XI til dette direktiv, idet den ikke har sikret, at den daglige grænseværdi, der finder anvendelse på koncentrationerne af mikropartikler (PM₁₀), ikke systematisk og vedvarende blev overskredet fra den 1. januar 2005 til og med 2019 i det bymæssige område og kvalitetszonen Paris (FR04A01/FR11ZAG01) og fra den 1. januar 2005 til og med 2016, med undtagelse af 2008, i det bymæssige område og kvalitetszonen Martinique/Fort-de-France (FR39N10/FR02ZAR01), og
- tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt bilag XV til dette direktiv, idet den ikke har sikret, at der i luftkvalitetsplanerne for disse to områder fra den 11. juni 2010 blev fastsat passende foranstaltninger, således at overskridelsesperioden for denne grænseværdi blev kortest mulig.

- 2) Den Franske Republik betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 252 af 28.6.2021.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 28. april 2022 — C og CD mod Syyttäjä (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein oikeus — Finland)

(Sag C-804/21 PPU) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 23, stk. 3 – krav om den fuldbyrdende judicielle myndigheds deltagelse – artikel 6, stk. 2 – politimyndighed – ikke omfattet – force majeure – begreb – retlige hindringer for overgivelsen – retlige skridt indledt af den eftersøgte person – ansøgning om international beskyttelse – ikke omfattet – artikel 23, stk. 5 – fristerne for overgivelse udløbet – konsekvenser – løsladelse – pligt til at træffe enhver anden foranstaltning, der er nødvendig for at undgå, at den pågældende forsvinder)

(2022/C 237/25)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: C og CD

Sagsøgt: Syyttäjä

Konklusion

- 1) Artikel 23, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at begrebet force majeure ikke omfatter retlige hindringer for overgivelsen som følge af retlige skridt indledt af den person, der er omfattet af den europæiske arrestordre, og som støttes på den fuldbyrdende medlemsstats ret, når den endelige afgørelse om overgivelse er blevet truffet af den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med nævnte rammeafgørelses artikel 15, stk. 1.
- 2) Artikel 23, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at det i denne bestemmelse omhandlede krav om den fuldbyrdende judicielle myndigheds deltagelse ikke er opfyldt, når den fuldbyrdende medlemsstat overlader det til en politimyndighed at efterprøve, om der foreligger et tilfælde af force majeure, og om betingelserne for at opretholde varetægtsfængslingen af den person, der er omfattet af den europæiske arrestordre, er opfyldt, og i givet fald at fastsætte en ny dato for overgivelse, hvilket gælder, selv om den pågældende til enhver tid har ret til at indbringe sagen for den fuldbyrdende judicielle myndighed, således at denne kan træffe afgørelse om ovennævnte spørgsmål.

Artikel 23, stk. 5, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at fristerne i artikel 23, stk. 2-4, skal anses for at være udløbet med den konsekvens, at den pågældende skal løslades, når det i rammeafgørelsens artikel 23, stk. 3, omhandlede krav om den fuldbyrdende judicielle myndigheds deltagelse ikke er blevet opfyldt.

⁽¹⁾ EUT C 95 af 28.2.2022.

Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 1. marts 2022 — *Milis Energy SpA mod Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dello Sviluppo Economico og Gestore dei Servizi Energetici (GSE) SpA (C-306/19), Go Sun Srl og Malby Energy 4 Srl mod Ministero dello Sviluppo economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Autorità di Regolazione per Energia, Reti e Ambiente og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA (C-512/19), Fototre Srl mod Ministero dello Sviluppo economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA (C-595/19), Interporto di Trieste SpA (C-608/20), Soelia SpA (C-609/20) og Cosilt — Consorzio per lo sviluppo economico locale di Tolmezzo (C-610/20 og C-611/20) mod Ministero dello Sviluppo economico og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA* (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Italien)

(Forenede sager C-306/19, C-512/19, C-595/19 og C-608/20 — C-611/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – miljø – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 16 og 17 – retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning – energichartertraktaten – artikel 10 – anvendelighed – direktiv 2009/28/EF – artikel 3, stk. 3, litra a) – fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder – produktion af elektrisk energi på solcelleanlæg – ændring af en støtteordning]

(2022/C 237/26)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i hovedsagen

(Sag C-306/19)

Sagsøger: Milis Energy SpA

Sagsøgte: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dello Sviluppo economico og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA,

(Sag C-512/19)

Sagsøgere: Go Sun Srl og Malby Energy 4 Srl

Sagsøgte: Ministero dello Sviluppo economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Autorità di Regolazione per Energia, Reti e Ambiente og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

(Sag C-595/19)

Sagsøger: Fototre Srl

Sagsøgte: Ministero dello Sviluppo economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

(Sagerne C-608/20, C-609/20, C-610/20 og C-611/20)

Sagsøgere: Interporto di Trieste SpA (C-608/20), Soelia SpA (C-609/20) og Cosilt — Consorzio per lo sviluppo economico locale di Tolmezzo (C-610/20 og C-611/20)

Sagsøgte: Ministero dello Sviluppo economico og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

Konklusion

Med forbehold for den efterprøvelse, som det tilkommer den forelæggende ret at foretage under hensyntagen til alle relevante forhold, skal artikel 3, stk. 3, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, og artikel 16 og 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, som fastsætter en begrænsning eller en udskydelse af betalingen af incitamenter for energi produceret på solcelleanlæg, som tidligere er tildelt ved administrative afgørelser og bekræftet ved ad hoc-aftaler indgået mellem operatørerne af disse anlæg og et offentligt selskab, når denne lovgivning vedrører allerede fastsatte, men endnu ikke forfaldne incitamenter.

⁽¹⁾ EUT C 213 af 24.6.2019.
EUT C 357 af 21.10.2019.
EUT C 53 af 15.2.2021.

Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 26. april 2022 — QL mod Universitat de Barcelona
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona — Spanien)

(Sag C-464/21) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – socialpolitik – direktiv 1999/70/EF – rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP – flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i den offentlige sektor – § 2 og § 3, nr. 1) – anvendelsesområde – begrebet »person med tidsbegrænset ansættelse«]

(2022/C 237/27)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: QL

Sagsøgt: Universitat de Barcelona

Konklusion

§ 2 og § 3, nr. 1), i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, indgået den 18. marts 1999, som fremgår som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, skal fortolkes således, at en arbejdstager, der har været knyttet til sin arbejdsgiver i den offentlige sektor ved flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, og hvis ansættelsesforhold som sanktion kan blive omklassificeret til et »tidsbegrænset ansættelsesforhold uden fastansættelse«, er omfattet af anvendelsesområdet for denne rammeaftale.

⁽¹⁾ Dato for indlevering: 29.7.2021.

Appel iværksat den 9. juli 2021 af Valvis Holding SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. maj 2021 i sag T-638/19, Sun Stars & Sons mod EUIPO — Valvis Holding

(Sag C-420/21 P)

(2022/C 237/28)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Valvis Holding SA (ved advokats M. Stănescu, D. Bogdan og G. Bozocea)

De andre parter i appelsagen: Sun Stars & Sons Pte Ltd og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

Domstolen (Ottende Afdeling) har ved kendelse af 29. april 2022 afvist appellen, idet det er åbenbart, at den ikke kan antages til realitetsbehandling, og bestemt, at Valvis Holding SA bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 10. december 2021 af St. Hippolyt Holding GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tiende Afdeling) den 20. oktober 2021 i sag T-351/20 — St. Hippolyt mod EUIPO — Raisioaqua

(Sag C-761/21 P)

(2022/C 237/29)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: St. Hippolyt Holding GmbH (ved Rechtsanwalt M. Gail)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Raisioaqua Oy

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 31. marts 2022 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at St. Hippolyt Holding GmbH bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 10. december 2021 af St. Hippolyt Holding GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tiende Afdeling) den 20. oktober 2021 i sag T-352/20 — St. Hippolyt mod EUIPO — Elephant

(Sag C-762/21 P)

(2022/C 237/30)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: St. Hippolyt Holding GmbH (ved Rechtsanwalt M. Gail)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Preduzeće za proizvodnju, unutrašnju i spoljnu trgovinu Elephant Co. d.o.o.

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 31. marts 2022 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at St. Hippolyt Holding GmbH bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 1. januar 2022 af José María Castillejo Oriol til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 8. november 2021 i sag T-419/21, Castillejo Oriol mod Kommissionen

(Sag C-1/22 P)

(2022/C 237/31)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: José María Castillejo Oriol (ved abogado J. Jover Padró)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Ved kendelse af 2. maj 2022 har Domstolen (Tiende Afdeling) forkastet appellen, idet det var åbenbart, at den dels skulle afvises, dels savnede grundlag, og har pålagt appellantten at bære sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) den 10. februar 2022 — »Gjensidige« ADB

(Sag C-90/22)

(2022/C 237/32)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Appellant: »Gjensidige« ADB

De andre parter: »Rhenus Logistics« UAB og »ACC Distribution« UAB

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 71 i forordning nr. 1215/2012⁽¹⁾, henset til dennes artikel 25, 29 og 31 og 21. og 22. betragtning til forordningen, fortolkes således, at førstnævnte bestemmelse giver mulighed for, at CMR-konventionens artikel 31 tillige finder anvendelse i sager, hvor en tvist, der falder inden for anvendelsesområdet for begge disse retsakter, er omfattet af en værnetingsaftale?
- 2) Skal artikel 45, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning nr. 1215/2012, henset til lovgivers intention om at øge beskyttelsen af værnetingsaftaler i Den Europæiske Union, fortolkes udvidende, således at bestemmelsen ikke alene omfatter forordningens kapitel II, afdeling 6, men tillige dette kapitels afdeling 7?
- 3) Skal begrebet »grundlæggende retsprincipper« som omhandlet i forordning nr. 1215/2012 på grundlag af en bedømmelse af de konkrete faktiske omstændigheder og de relevante retsvirkninger fortolkes således, at det finder anvendelse på begrundelsen for en beslutning om ikke at anerkende en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, når anvendelsen af en specialiseret konvention som CMR-konventionen, medfører en retsstilling, hvor værnetingsaftalen og aftalen om lovvalg ikke begge er iagttaget i den pågældende sag?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

Appel iværksat den 13. februar 2022 af KY til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 1. december 2021 i sag T-433/20, KY mod Den Europæiske Unions Domstol

(Sag C-100/22 P)

(2022/C 237/33)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: KY (ved *avocats* N. Maes og J.-N. Louis)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Domstol

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 1. december 2021 i sag T-433/20 ophæves.
- Der træffes en ny afgørelse med følgende indhold:
- Sagen antages til realitetsbehandling, og appellanten gives medhold.
- Afgørelsen om afslag på appellants ansøgning om tilbagebetaling annulleres.
- Den Europæiske Unions Domstol tilpligtes at betale sagsomkostningerne i de to instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har anført, at Retten i forbindelse med behandlingen af appellants annulationssøgsmål begik flere retlige fejl, der hovedsageligt skyldes en forveksling mellem et søgsmål om uberettiget berigelse og en hypotetisk anfægtelse af reglerne om fastsættelse af pensionsrettigheder.

Første anbringende om, at Retten begik en retlig fejl, for så vidt som den lagde til grund, at der forelå et retsgrundlag for den uberettigede berigelse, og om at den appellerede dom ikke er begrundet.

Andet anbringende om, at Retten begik en retlig fejl for så vidt angår anvendelsen af reglen om eksistensminimum.

Tredje anbringende om, at Retten begik en retlig fejl, idet den lagde til grund, at der ikke forelå et tab.

Fjerde anbringende om tilsidesættelse af EU-retten, idet Retten så bort fra retspraksis fra sagen Barroso Truta m.fl. mod Den Europæiske Unions Domstol (dom af 18.9. 2018, T-702/16 P, EU:T:2018:557, præmis 104–106).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Napoli (Italien) den 17. februar 2022 — straffesag mod CU

(Sag C-112/22)

(2022/C 237/34)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Napoli

Tiltalt i straffesagen

CU

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er EU-retten, og navnlig artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011⁽¹⁾, artikel 11, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/109/EF⁽²⁾, artikel 29 i direktiv 2011/95/EU⁽³⁾, artikel 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 30 og 31 i den europæiske socialpagt, til hinder for en national lovgivning som omhandlet i artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), i lovdekret nr. 4 af 28. januar 2019, som ændret og ophøjet til lov nr. 26 af 28. marts 2019, for så vidt som den fastsætter et krav om ti års bopæl i Italien (herunder uafbrudt i de sidste to år på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen og herefter bopæl i landet i hele den periode, hvor støtten ydes) for at få adgang til borgerløn, således at italienske statsborgere, unionsborgere, der er indehavere af opholdsret eller ret til tidsubegrænset ophold, eller fastboende tredjelandsstatsborgere, som har haft mindre end ti års bopæl, eller ti års bopæl, men ikke uafbrudt i de sidste to år, stilles ringere end personer i samme kategori, som har haft ti års bopæl, herunder uafbrudt i de sidste to år?

Hvis det foregående spørgsmål besvares bekræftende:

- 2) Er EU-retten, og navnlig artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Union[s funktionsmåde], artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Union[s funktionsmåde], artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011, artikel 11, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/109/EF, artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, artikel 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 30 og 31 i den europæiske socialpagt, til hinder for en national lovgivning som omhandlet i artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), i lovdekret nr. 4 af 28. januar 2019, som ændret og ophøjet til lov nr. 26 af 28. marts 2019, for så vidt som den forskelsbehandler fastboende udlændinge, som kan opnå ret til tidsubegrænset ophold i en EU-medlemsstat efter at have haft fem års bopæl i værtsmedlemsstaten, i forhold til fastboende udlændinge, som har haft ti års bopæl i landet, herunder uafbrudt i de sidste to år?
- 3) Er EU-retten, og navnlig artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Union[s funktionsmåde], artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Union[s funktionsmåde], artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011, artikel 11, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/109/EF samt artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, til hinder for en national lovgivning som omhandlet i artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), i lovdekret nr. 4 af 28. januar 2019, [som ændret og ophøjet til lov nr. 26 af 28. marts 2019,] der med hensyn til italienske statsborgere, unionsborgere og tredjelandsstatsborgere fastsætter et krav om ti års bopæl, herunder uafbrudt i de sidste to år, for at få adgang til borgerløn?
- 4) Er EU-retten, og navnlig artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Union[s funktionsmåde], artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Union[s funktionsmåde], artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011, artikel 11, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/109/EF, artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, artikel 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 30 og 31 i den europæiske socialpagt, til hinder for en national lovgivning som omhandlet i artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), i lovdekret nr. 4 af 28. januar 2019, [som ændret og ophøjet til lov nr. 26 af 28. marts 2019,] for så vidt som den pålægger italienske statsborgere, unionsborgere og tredjelandsstatsborgere, der ansøger om borgerløn, at erklære at have haft ti års bopæl i Italien, herunder uafbrudt i de sidste to år, og fastsætter alvorlige konsekvenser af strafferetlig karakter i tilfælde af falsk erklæring?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5.4.2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen EØS-relevant tekst (EUT 2011, L 141, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2003/109/EF af 25.11.2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT 2004, L 16, s. 44).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning) (EUT 2011, L 337, s. 9).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Darmstadt (Tyskland) den
24. februar 2022 — EF mod Stadt Offenbach am Main**

(Sag C-129/22)

(2022/C 237/35)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Darmstadt

Parter i hovedsagen

Sagsøger: EF

Sagsøgt: Stadt Offenbach am Main

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan en tredjelandsstatsborger, som en første medlemsstat (her: Italien) har givet status som fastboende udlænding i henhold til direktiv 2003/109/EF⁽¹⁾, forlange, at den anden medlemsstat (her: Tyskland) fornyer en opholdstilladelse, som er udstedt til vedkommende til gennemførelse af artikel 14 ff. i direktiv 2003/109/EF, uden at dokumentere, at denne stadig har status som fastboende udlænding?

Såfremt spørgsmålet besvares benægtende:

- 2) Skal det alene af den grund, at tredjelandsstatsborgeren er i besiddelse af en EF-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, som er udstedt af den første medlemsstat for en tidsbegrænset periode, i den anden medlemsstat lægges til grund, at vedkommende har status som fastboende udlænding, selv om denne i seks år ikke har opholdt sig i den medlemsstat, som har givet vedkommende denne status?

Såfremt spørgsmålet besvares benægtende:

- 3) Har den anden medlemsstat i forbindelse med fornyelsen af opholdstilladelsen beføjelse til at efterprøve, hvorvidt statussen som fastboende udlænding er fortabt i henhold til artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF og i givet fald til at nægte at forny tilladelsen, eller har den første medlemsstat kompetence til at fastslå, at denne status efterfølgende er fortabt?

Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende:

- 4) Kræver efterprøvelsen af årsagen til fortabelsen i henhold til art. 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF i dette tilfælde en gennemførelsesbestemmelse i national ret, hvorved de omstændigheder, som medfører fortabelse af status som fastboende udlænding i den første medlemsstat, konkretiseres, eller er det tilstrækkeligt, såfremt det i national ret uden konkret henvisning til direktivet bestemmes, at den anden medlemsstat må nægte at meddele opholdstilladelse, »såfremt udlændingen ikke længere har ret til at beholde sin status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union«?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2003/109/EF af 25.11.2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT 2004, L 16, s. 44)

**Appel iværksat den 24. februar 2022 af DD til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den
21. december 2021 i sag T-703/19, DD mod FRA**

(Sag C-130/22 P)

(2022/C 237/36)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: DD (ved Rechtsanwältin N. Lorenz)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves i sin helhed.
- Følgelig:
 - Appellanten tilkendes erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade, som er udspecificeret i stævningen, og som efter ret og billighed er opgjort til 50 000 EUR.
 - Afgørelse af 21. december 2018 truffet af FRA's direktør om afslag på appellants ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, annulleres.
 - Om nødvendigt annulleres afgørelse af 24. juni 2019 truffet af FRA's direktør om afslag på appellants klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat følgende anbringender og hovedargumenter vedrørende den appellerede dom:

1. Retlig fejl, manglende fastlæggelse af de retligt relevante forhold, ufuldstændig prøvelse af de faktiske omstændigheder og urigtig gengivelse af beviser for så vidt angår redegørelsen for de faktiske omstændigheder.
2. Retlig fejl, urigtig gengivelse af beviser, utilstrækkelig begrundelse, tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår det første anbringende om ulovlighed.
3. Retlig fejl, urigtig gengivelse af beviser, ufuldstændig retlig prøvelse af de faktiske omstændigheder, ufuldstændig prøvelse af anbringendet og utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår det andet anbringende om ulovlighed.
4. Retlig fejl, ufuldstændig prøvelse af anbringendet og utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår det femte anbringende om ulovlighed.
5. Retlig fejl, urigtig gengivelse af beviser og ufuldstændig prøvelse af de faktiske omstændigheder for så vidt angår det sjette anbringende om ulovlighed.
6. Retlig fejl, ufuldstændig prøvelse af anbringendet, utilstrækkelig begrundelse og anbringende om, at beviserne ikke blev erhvervet eller anvendt på lovlig vis, for så vidt angår det ottende anbringende om ulovlighed.
7. Retlig fejl, urigtig gengivelse af beviser, urigtig retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder og utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår det niende anbringende om ulovlighed.
8. Retlig fejl, ufuldstændig prøvelse af de faktiske omstændigheder, utilstrækkelig begrundelse og tilsidesættelse af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder for så vidt angår den del, der omhandler det hævdede tab og årsagsforbindelse.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Litauen) den 3. marts 2022 — A.G. mod Lietuvos Respublikos generalinė prokuratūra

(Sag C-162/22)

(2022/C 237/37)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos vyriausioji administracinis teismas

Parter i hovedsagen

Appellant: A.G.

Den anden part i appelsagen: Lietuvos Respublikos generalinė prokuratūra

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF⁽¹⁾ af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, sammenholdt med artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at de kompetente offentlige myndigheder anvender data, som er lagret af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, og som kan tilvejebringe oplysninger om en brugers data og den kommunikation, som denne har foretaget ved hjælp af et elektronisk kommunikationsmiddel, i efterforskningen af embedsmisbrug i forbindelse med korruption, uanset om der i det konkrete tilfælde er givet adgang til de nævnte data med henblik på bekæmpelse af grov kriminalitet og forebyggelse af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed?

⁽¹⁾ EFT 2002, L 201, s. 37.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Bolzano (Italien) den 8. marts 2022 —
straffesag mod ukendte personer**

(Sag C-178/22)

(2022/C 237/38)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bolzano

Tiltalte i straffesagen

Ukendte personer

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002⁽¹⁾ til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 132 i lovdekret nr. 196 af 30. juni 2003 (databeskyttelsesloven), hvis stk. 3 er blevet ændret ved lovdekret nr. 132 af 30. september 2021, som ændret og ophøjet til lov nr. 178 af 23. november 2021, og som i sin nuværende affattelse fastsætter:

3. Inden for den lovbestemte lagringsperiode (dvs. 24 måneder fra kommunikationens dato) kan retten — hvis der foreligger tilstrækkelige indicier for dels lovovertrædelser, der i henhold til loven medfører livsvarig fængselsstraf eller fængselsstraf af en varighed, som ved maksimal strafudmåling svarer til mindst tre år, og som fastsættes i medfør af strafferetsplejelovens artikel 4, dels trussel og chikane eller gener for personer via telefon, når truslen og generne er alvorlige — ved begrundet dekret, på anmodning fra anklagemyndigheden eller forsvareren af den tiltalte, den efterforskede, den skadelidte og de andre private parter, give tilladelse til adgang til trafikdata, hvis disse er relevante for at fastlægge de faktiske omstændigheder?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12.7.2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT 2002, L 201, s. 37).

Appel iværksat den 9. marts 2022 af Nemea Bank plc til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 20. december 2021 i sag T-321/17, Niemelä m.fl. mod ECB

(Sag C-181/22 P)

(2022/C 237/39)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Nemea Bank plc (ved asianajaja A. Meriläinen)

De øvrige parter i appelsagen: Heikki Niemelä, Mika Lehto, Nemea plc, Nevestor SA, Den Europæiske Centralbank [(ECB)] og Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på en behørig afgørelse heraf, men til en anden afdeling med en helt anderledes dommersammensætning, henset til den omstændighed, at den afdeling, der afsagde den nævnte kendelse, var partisk og ikke iagttog appellants grundlæggende rettigheder.
- ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende: Retten begik en retlig fejl, da den med urette lagde til grund, at det var uforment at træffe afgørelse i sag T-321/17, undlod med urette at tage i betragtning, at den hævdede ex tunc virkning af ECB's afgørelse af 30. juni 2017 udgjorde en tilsidesættelse af artikel 263 TEUF, og lagde med urette til grund, at appellant ikke har nogen interesse i en annullation af ECB's afgørelse af 23. marts 2017 om tilbagetrækning af en tilladelse.

Andet anbringende: Retten begik en retlig fejl for så vidt angår adskillige tilsidesættelser af væsentlige formforskrifter.

Tredje anbringende: Retten undlod at tage hensyn til den omstændighed, at appellants rettigheder i henhold til artikel 47 i [Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«)] blev tilsidesat forud for procedurens indledning, og til den omstændighed, at appellant vedvarende ikke var effektivt repræsenteret under proceduren.

Fjerde anbringende: Retten undlod at tage hensyn til tilsidesættelsen af appellants rettigheder i henhold til chartrets artikel 41, da den afviste erstatningspåstanden som åbenbart ugrundet.

Femte anbringende: Retten begik en retlig fejl, idet den undlod at tage hensyn til appellants rettigheder i henhold til artikel 340 TEUF, da den afviste erstatningspåstanden som åbenbart ugrundet.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht München (Tyskland) den 10. marts 2022 — JU mod Scalable Capital GmbH

(Sag C-182/22)

(2022/C 237/40)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht München

Parter i hovedsagen

Sagsøger: JU

Sagsøgt: Scalable Capital GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 82 i databeskyttelsesforordningen ⁽¹⁾ fortolkes således, at retten til erstatning ikke i forbindelse med fastsættelsen af erstatningens størrelse kan tillægges karakter af sanktion, navnlig ingen generel eller speciel afskrækkende funktion, men at retten til erstatning kun har funktion af kompensation og evt. godtgørelse?
- 2.a Skal det ved fastsættelsen af retten til erstatning for immateriel skade lægges til grund, at retten til erstatning også har en individuel godtgørelsesfunktion — i den foreliggende sag forstået som den krænkedes private interesse i at se den forvoldende adfærd retsforfulgt, eller har retten til erstatning kun en kompenserende funktion — i den foreliggende sag forstået som den funktion at kompensere for den forvoldte skade?
 - 2.b.1. Såfremt det skal lægges til grund, at retten til erstatning for immateriel skade har såvel kompensations- som godtgørelsesfunktion: Skal det ved fastlæggelsen af erstatningens størrelse lægges til grund, at kompensationsfunktionen har en strukturel forrang frem for godtgørelsesfunktionen eller i det mindste en forrang i form af et hovedregel-undtagelsesforhold? Fører dette til, at en godtgørelsesfunktion kun kommer i betragtning i forbindelse med forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse?
 - 2.b.2. Såfremt retten til erstatning for immateriel skade ikke kan tillægges godtgørelsesfunktion: Er det ved fastsættelsen af erstatningens størrelse kun forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse af databeskyttelsesforordningen, der som bedømmelse af bidrag til den forvoldte skade tillægges ekstra vægt?
3. Skal der for forståelsen af retten til erstatning for immateriel skade og udmålingen af denne lægges et strukturelt rangforhold eller i det mindste et hovedregel-undtagelsesforhold til grund, hvor den oplevelse af gene, der skyldes en krænkelse af databeskyttelsesreglerne, har mindre vægt end den gene- og smerteoplevelse, der er knyttet til en fysisk skade?
4. Kan en national domstol, såfremt det lægges til grund, at der foreligger en skade, under hensyn til manglende grovhed frit tilkende en materielt ubetydelig erstatning for skaden, som dermed evt. af den krænkede eller generelt kun opleves som symbolsk?
5. Skal det lægges til grund for forståelsen af retten til erstatning for immateriel skade og bedømmelsen af dens følger, at der først foreligger identitetstyveri som omhandlet i 75. betragtning til databeskyttelsesforordningen, hvis en kriminel gerningsmand faktisk har påtaget sig den registreredes identitet, altså i en eller anden form har udgivet sig for den registrerede, eller udgør allerede den omstændighed, at kriminelle gerningsmænd råder over data, som gør det muligt at identificere den registrerede, et sådant identitetstyveri?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. marts 2022 — IK mod KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation e.V.

(Sag C-184/22)

(2022/C 237/41)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger, appellant, revisionsappellant og indstævnt i kontrarevisionsappellen: IK

Sagsøgte, appellindstævnt, revisionsindstævnt og sagsøger i kontrarevisionsappellen: KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation e.V.

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at nationale overenskomstmæssige bestemmelser, hvorefter der kun skal ydes betaling af overtidstillæg for arbejdstimer, som præsteres ud over den almindelige arbejdstid for en fuldtidsansat, indeholder en forskelsbehandling mellem fuldtids- og deltidsansatte?
2. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende:

- a) Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at det i et sådant tilfælde ikke er tilstrækkeligt til at fastslå, at forskelsbehandlingen påvirker væsentligt flere kvinder end mænd, at der er væsentligt flere kvinder end mænd blandt de deltidsansatte, men det herudover kræves, at der er væsentligt flere mænd eller en signifikant større andel af mænd blandt de fuldtidsansatte?

- b) Eller følger der også med hensyn til artikel 157 TEUF og direktiv 2006/54/EF noget andet af Domstolens konstateringer i (Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie) ⁽²⁾, præmis 25-36, hvorefter en forskellig behandling, der finder sted inden for en gruppe af personer med handicap, ligeledes kan være omfattet af »begrebet forskelsbehandling« som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2000/78/EF ⁽³⁾?

3. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende og spørgsmål 2a) og 2b) således, at det i en situation som den i hovedsagen kan fastslås, at den lønmæssige forskelsbehandling påvirker væsentligt flere kvinder end mænd:

Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at overenskomstparter forfølger et legitimt formål gennem en konkret regulering — som den, der nævnes i det første spørgsmål — når de herved ganske vist på den ene side forsøger at afholde arbejdsgiveren fra at anordne overarbejde og pålægge arbejdstagerne at arbejde mere end aftalt mod at betale et overtidstillæg, men på den anden side også forsøger at forhindre, at fuldtidsansatte behandles mere ufordelagtigt end deltidsansatte og derfor fastlægger, at der kun er pligt til at betale tillæg for det antal timer overarbejde, der præsteres ud over en fuldtidsansats normale arbejdstid i en kalendermåned?

4. Skal § 4, nr. 1, i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF ⁽⁴⁾, fortolkes således, at nationale overenskomstmæssige bestemmelser, hvorefter der kun betales overtidstillæg for arbejdstimer, der præsteres ud over den normale arbejdstid for en fuldtidsansat, indeholder en forskelsbehandling mellem fuldtids- og deltidsansatte?

5. Såfremt Domstolen besvarer det fjerde spørgsmål bekræftende:

Skal § 4, nr. 1, i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF, fortolkes således, at der kan være tale om en saglig begrundelse, når overenskomstparter gennem en regulering — som den, der nævnes i det fjerde spørgsmål — ganske vist på den ene side forsøger at afholde arbejdsgiveren fra at anordne overarbejde og pålægge arbejdstagerne at arbejde mere end aftalt mod at betale et overtidstillæg, men på den anden side også forsøger at forhindre, at fuldtidsansatte behandles mere ufordelagtigt end deltidsansatte og derfor fastlægger, at der kun er pligt til at betale tillæg for det antal timer overarbejde, der præsteres ud over en fuldtidsansats normale arbejdstid i en kalendermåned?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5.7.2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) (EUT 2006, L 204, s. 23).

⁽²⁾ Dom af 26.1.2021 (C-16/19, EU:C:2021:64).

⁽³⁾ Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 97/81/EF af 15.12.1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS (EFT 1998, L 14, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. marts 2022 — CM mod KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation e.V.

(Sag C-185/22)

(2022/C 237/42)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CM

Sagsøgt: KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation e.V.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at nationale overenskomstmæssige bestemmelser, hvorefter der kun skal ydes betaling af overtidstillæg for arbejdstimer, som præsteres ud over den almindelige arbejdstid for en fuldtidsansat, indeholder en forskelsbehandling mellem fuldtids- og deltidsansatte?
- 2) Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende:
 - a) Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at det i et sådant tilfælde ikke er tilstrækkeligt til at fastslå, at forskelsbehandlingen påvirker væsentligt flere kvinder end mænd, at der er væsentligt flere kvinder end mænd blandt de deltidsansatte, men det herudover kræves, at der er væsentligt flere mænd eller en signifikant større andel af mænd blandt de fuldtidsansatte?
 - b) Eller følger der også med hensyn til artikel 157 TEUF og direktiv 2006/54/EF noget andet af Domstolens konstateringer i dom af 26. januar 2021 — C-16/19, EU:C:2021:64 — Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zaktad Opieki Zdrowotnej w Krakowie ⁽²⁾, præmis 25-36, hvorefter en forskellig behandling, der finder sted inden for en gruppe af personer med handicap, ligeledes kan være omfattet af »begrebet forskelsbehandling« som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2000/78/EF ⁽³⁾?
- 3) Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende og spørgsmål 2a) og 2b) således, at det i en situation som den i hovedsagen kan fastslås, at den lønmæssige forskelsbehandling påvirker væsentligt flere kvinder end mænd: Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at overenskomstparter forfølger et legitimt formål gennem en konkret regulering — som den, der nævnes i det første spørgsmål — når de herved ganske vist på den ene side forsøger at afholde arbejdsgiveren fra at anordne overarbejde og pålægge arbejdstagerne at arbejde mere end aftalt mod at betale et overtidstillæg, men på den anden side også forsøger at forhindre, at fuldtidsansatte behandles mere ufordelagtigt end deltidsansatte og derfor fastlægger, at der kun er pligt til at betale tillæg for det antal timer overarbejde, der præsteres ud over en fuldtidsansats normale arbejdstid i en kalendermåned?
- 4) Skal § 4, nr. 1, i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF ⁽⁴⁾, fortolkes således, at nationale overenskomstmæssige bestemmelser, hvorefter der kun betales overtidstillæg for arbejdstimer, der præsteres ud over den normale arbejdstid for en fuldtidsansat, indeholder en forskelsbehandling mellem fuldtids- og deltidsansatte?

5) Såfremt Domstolen besvarer det fjerde spørgsmål bekræftende:

Skal § 4, nr. 1, i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF, fortolkes således, at der kan være tale om en saglig begrundelse, når overenskomstparter gennem en regulering — som den, der nævnes i det fjerde spørgsmål — ganske vist på den ene side forsøger at afholde arbejdsgiveren fra at anordne overarbejde og pålægge arbejdstagerne at arbejde mere end aftalt mod at betale et overtidstillæg, men på den anden side også forsøger at forhindre, at fuldtidsansatte behandles mere ufordelagtigt end deltidsansatte og derfor fastlægger, at der kun er pligt til at betale tillæg for det antal timer overarbejde, der præsteres ud over en fuldtidsansats normale arbejdstid i en kalendermåned?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5.7.2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) (EUT 2006, L 204, s. 23).

(²) Dom af 26.1.2021 (C-16/19, EU:C:2021:64).

(³) Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

(⁴) Rådets direktiv 97/81/EF af 15.12.1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS (EFT 1998, L 14, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht München (Tyskland) den 11. marts 2022 — SO mod Scalable Capital GmbH

(Sag C-189/22)

(2022/C 237/43)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht München

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SO

Sagsøgt: Scalable Capital GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 82 i databeskyttelsesforordningen (¹) fortolkes således, at retten til erstatning ikke i forbindelse med fastsættelsen af erstatningens størrelse kan tillægges karakter af sanktion, navnlig ingen generel eller speciel afskrækkende funktion, men at retten til erstatning kun har funktion af kompensation og evt. godtgørelse?
- 2.a Skal det ved fastsættelsen af retten til erstatning for immateriel skade lægges til grund, at retten til erstatning også har en individuel godtgørelsesfunktion — i den foreliggende sag forstået som den krænkedes private interesse i at se den forvoldende adfærd retsforfulgt, eller har retten til erstatning kun en kompenserende funktion — i den foreliggende sag forstået som den funktion at kompensere for den forvoldte skade?
- 2.b.1. Såfremt det skal lægges til grund, at retten til erstatning for immateriel skade har såvel kompensations- som godtgørelsesfunktion: Skal det ved fastlæggelsen af erstatningens størrelse lægges til grund, at kompensationsfunktionen har en strukturel forrang frem for godtgørelsesfunktionen eller i det mindste en forrang i form af et hovedregel-undtagelsesforhold? Fører dette til, at en godtgørelsesfunktion kun kommer i betragtning i forbindelse med forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse?
- 2.b.2. Såfremt retten til erstatning for immateriel skade ikke kan tillægges godtgørelsesfunktion: Er det ved fastsættelsen af erstatningens størrelse kun forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse af databeskyttelsesforordningen, der som bedømmelse af bidrag til den forvoldte skade tillægges ekstra vægt?
3. Skal der for forståelsen af retten til erstatning for immateriel skade og udmålingen af denne lægges et strukturelt rangforhold eller i det mindste et hovedregel-undtagelsesforhold til grund, hvor den oplevelse af gene, der skyldes en krænkelse af databeskyttelsesreglerne, har mindre vægt end den gene- og smerteoplevelse, der er knyttet til en fysisk skade?

4. Kan en national domstol, såfremt det lægges til grund, at der foreligger en skade, under hensyn til manglende grovhed frit tilkende en materielt ubetydelig erstatning for skaden, som dermed evt. af den krænkede eller generelt kun opleves som symbolsk?
5. Skal det lægges til grund for forståelsen af retten til erstatning for immateriel skade og bedømmelsen af dens følger, at der først foreligger identitetstyveri som omhandlet i 75. betragtning til databeskyttelsesforordningen, hvis en kriminel gerningsmand faktisk har påtaget sig den registreredes identitet, altså i en eller anden form har udgivet sig for den registrerede, eller udgør allerede den omstændighed, at kriminelle gerningsmænd råder over data, som gør det muligt at identificere den registrerede, et sådant identitetstyveri?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 11. marts 2022 —
TR og UQ mod FTI Touristik GmbH**

(Sag C-193/22)

(2022/C 237/44)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: TR og UQ

Sagsøgt: FTI Touristik GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 12, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302 (¹) af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer fortolkes således,
 - (a) at kun uundgåelige og ekstraordinære omstændigheder, som allerede er indtruffet på tidspunktet for en opsigelse, er afgørende for vurderingen af, om opsigelsen er berettiget,
 - (b) eller således, at der også skal tages hensyn til ekstraordinære omstændigheder, som faktisk indtræffer efter opsigelsen, men inden rejsens planlagte begyndelsestidspunkt (dvs. det senest mulige opsigelsestidspunkt)?Såfremt (a) besvares bekræftende:
 - (aa) : Skal direktivets artikel 12, stk. 2, fortolkes således, at den rejsende i retstvisten om berettigelsen af den pågældendes opsigelse også kan påberåbe sig uundgåelige og ekstraordinære omstændigheder, der allerede var indtruffet på tidspunktet for opsigelsen, men som vedkommende først senere fik kendskab til?
2. Skal direktivets artikel 12, stk. 2, fortolkes således, at der ikke gælder en ret til gebyrfri opsigelse, såfremt de omstændigheder, som den rejsende har påberåbt sig, allerede forelå og var kendte for vedkommende ved bestillingen?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302 af 25.11.2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer samt om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU og om ophævelse af Rådets direktiv 90/314/EØF (EUT 2015, L 326, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeitsgericht Ludwigshafen am Rhein (Tyskland)
den 17. marts 2022 — TF mod Sparkasse Südpfalz**

(Sag C-206/22)

(2022/C 237/45)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Arbeitsgericht Ludwigshafen am Rhein

Parter i hovedsagen

Sagsøger: FT

Sagsøgt: Sparkasse Südpfalz

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF ⁽¹⁾ af 4. november 2003 og den ret til årlig ferie med løn, der er fastsat i artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis angående bevilling af ferie til arbejdstagere, hvorefter feriekravet også er opfyldt, hvis arbejdstageren under en bevilget ferie rammes af en uforudsigelig begivenhed som i det foreliggende tilfælde en statslig anordnet karantæne og derfor hindres i at udøve sin ret til ferie fuldt ud?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT 2003, L 299, s. 9).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Lecce (Italien) den 24. marts 2022 —
BU mod Comune di Copertino**

(Sag C-218/22)

(2022/C 237/46)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Lecce

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BU

Sagsøgt: Comune di Copertino

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF ⁽¹⁾ af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden og artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning som den i hovedsagen omhandlede (dvs. artikel 5, stk. 8, i decreto-legge 6 luglio 2012, n. 95 — Disposizioni urgenti per la revisione della spesa pubblica con invarianza dei servizi ai cittadini nonché misure di rafforzamento patrimoniale delle imprese del settore bancario [(lovdekret nr. 95 af 6.7.2012 — Hasteforanstaltninger til gennemgang af de offentlige udgifter med uforandrede tjenester for borgerne samt foranstaltninger til at styrke kapitalen i banksektorens virksomheder)], som ændret og ophøjet til lov ved artikel 1, stk. 1, i lov nr. 135 af 7.8.2012), der af hensyn til kontrol med de offentlige udgifter samt af organisatoriske hensyn hos den offentlige arbejdsgiver fastsætter et forbud mod udbetaling af feriegodtgørelse i tilfælde af en offentligt ansat frivillig fratrædelse?

Endvidere spørges:

- 2) Hvis det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden og artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at den offentligt ansatte skal bevise, at det var umuligt for vedkommende at afholde ferien, mens arbejdsforholdet varede?

(¹) EUT 2003, L 299, s. 9.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Napoli (Italien) den 29. marts 2022 —
straffesag mod ND**

(Sag C-223/22)

(2022/C 237/47)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Napoli

Tiltalt i straffesagen

ND

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er EU-retten, og navnlig artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011 (¹), artikel 11, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/109/EF (²), artikel 29 i direktiv 2011/95/EU (³), artikel 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 30 og 31 i den europæiske socialpakt, til hinder for en national lovgivning som omhandlet i artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), i lovdekret nr. 4 af 28. januar 2019, som ændret og ophøjet til lov nr. 26 af 28. marts 2019, for så vidt som den fastsætter et krav om ti års bopæl i Italien (herunder uafbrudt i de sidste to år på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen og herefter bopæl i landet i hele den periode, hvor støtten ydes) for at få adgang til borgerløn, således at italienske statsborgere, unionsborgere, der er indehavere af opholdsret eller ret til tidsubegrænset ophold, eller fastboende tredjelandsstatsborgere, som har haft mindre end ti års bopæl, eller ti års bopæl, men ikke uafbrudt i de sidste to år, stilles ringere end personer i samme kategori, som har haft ti års bopæl, herunder uafbrudt i de sidste to år?

Hvis det foregående spørgsmål besvares bekræftende:

- 2) Er EU-retten, og navnlig artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011, artikel 11, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/109/EF, artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, artikel 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 30 og 31 i den europæiske socialpakt, til hinder for en national lovgivning som omhandlet i artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), i lovdekret nr. 4 af 28. januar 2019, som ændret og ophøjet til lov nr. 26 af 28. marts 2019, for så vidt som den forskelsbehandler fastboende udlændinge, som kan opnå ret til tidsubegrænset ophold i en EU-medlemsstat efter at have haft fem års bopæl i værtsmedlemsstaten, i forhold til fastboende udlændinge, som har haft ti års bopæl i landet, herunder uafbrudt i de sidste to år?
- 3) Er EU-retten, og navnlig artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011, artikel 11, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/109/EF samt artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, til hinder for en national lovgivning som omhandlet i artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), i lovdekret nr. 4 af 28. januar 2019, [som ændret og ophøjet til lov nr. 26 af 28. marts 2019,] der med hensyn til italienske statsborgere, unionsborgere og tredjelandsstatsborgere fastsætter et krav om ti års bopæl, herunder uafbrudt i de sidste to år, for at få adgang til borgerløn?

- 4) Er EU-retten, og navnlig artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011, artikel 11, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/109/EF, artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, artikel 34 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 30 og 31 i den europæiske socialpagt, til hinder for en national lovgivning som omhandlet i artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra a), i lovdekret nr. 4 af 28. januar 2019, [som ændret og ophøjet til lov nr. 26 af 28. marts 2019,] for så vidt som den pålægger italienske statsborgere, unionsborgere og tredjelandsstatsborgere, der ansøger om borgerløn, at erklære at have haft ti års bopæl i Italien, herunder uafbrudt i de sidste to år, og fastsætter alvorlige konsekvenser af strafferetlig karakter i tilfælde af falsk erklæring?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5.4.2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT 2011, L 141, s. 1).

(²) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25.11.2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT 2004, L 16, s. 44).

(³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidieret beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning) (EUT 2011, L 337, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Gabrovo (Bulgarien) den 31. marts 2022 — IL mod Regionalna direksia »Avtomobilna administratsia« Pleven

(Sag C-227/22)

(2022/C 237/48)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Gabrovo (Bulgarien)

Parter i hovedsagen

Kassationsappellant: IL

Indstævnt i kassationssagen: Regionalna direksia »Avtomobilna administratsia« Pleven

Præjudicielt spørgsmål

Giver bestemmelserne i direktiv 2006/126 (¹) medlemsstaterne mulighed for at forlange af førere af køretøjer i kategori C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E, at de med kortere intervaller end kørekortets gyldighedsperiode skal gennemgå en lægeundersøgelse for at fastslå deres fysiske og psykiske egnethed, og i denne forbindelse forlange et særskilt dokument (foruden kørekortet), som attesterer deres egnethed? Eller attesterer besiddelsen af et gyldigt kørekort til de nævnte kategorier også førerens fysiske og psykiske egnethed, da denne egnethed allerede blev konstateret ved førstegangs-udstedelsen eller fornyelsen af kørekortet?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20.12.2006 om kørekort (omarbejdning) (EUT 2006, L 403, s. 18).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 1. april 2022 — flightright GmbH mod Eurowings GmbH

(Sag C-228/22)

(2022/C 237/49)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: flightright GmbH

Sagsøgt: Eurowings GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Foreligger der en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾, hvis en aflysning af en flyvning eller en forsinkelse, der kan sidestilles med en aflysning, skyldes en ændret slottildeling fra den ansvarlige flyvekontroltjenestes side?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er det da tilstrækkeligt til, at det kan lægges til grund, at der foreligger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004, hvis den ændrede slottildeling skyldes en reduktion af flyvekapaciteten på grund af vejrforholdene, men vejrsituationen ikke har bragt størstedelen af flytrafikken til standsning?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EØS-relevant tekst) — Erklæring fra Kommissionen (EUT 2004, L 46, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tallinna Halduskohus (Estland) den 4. april 2022 —
Roheline Kogukond MTÜ, Eesti Metsa Abiks MTÜ, Päästame Eesti Metsad MTÜ og Sihtasutus
Keskkonnateabe Ühendus mod Keskkonnaagentuur**

(Sag C-234/22)

(2022/C 237/50)

Processprog: estisk

Den forelæggende ret

Tallinna Halduskohus

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Roheline Kogukond MTÜ, Eesti Metsa Abiks MTÜ, Päästame Eesti Metsad MTÜ og Sihtasutus Keskkonnateabe Ühendus

Sagsøgt: Keskkonnaagentuur

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal oplysninger såsom oplysningerne om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer kvalificeres som miljøoplysninger som omhandlet i miljøoplysningsdirektivets ⁽¹⁾ artikel 2, nr. 1), litra a) eller b)?
2. Såfremt der i henhold til besvarelsen af det første spørgsmål er tale om miljøoplysninger: Skal miljøoplysningsdirektivets artikel 4, stk. 1, litra d), da fortolkes således, at materiale under udarbejdelse eller ufærdige dokumenter og data også omfatter oplysninger om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer?

Skal miljøoplysningsdirektivets artikel 4, stk. 2, litra a), fortolkes således, at den i denne bestemmelse fastsatte betingelse — at lovgivningen stiller krav om en fortrolig behandling — er opfyldt, hvis kravet om fortrolighed ikke er fastsat for en konkret type oplysninger, men fremgår af en fortolkning af en bestemmelse i en retsakt af generel karakter såsom lov om offentlige oplysninger eller lov om statslige statistikker?

Skal der konstateres en faktisk ugunstig indvirkning på statens internationale forbindelser, idet denne indvirkning muliggøres af udleveringen af de anmodede oplysninger, for at miljøoplysningsdirektivets artikel 4, stk. 2, litra b), finder anvendelse, eller er det tilstrækkeligt, at der konstateres en risiko for dette?

Berettiger den i miljøoplysningsdirektivets artikel 4, stk. 2, litra h), anførte grund »beskyttelsen af det miljø, oplysningerne vedrører« en begrænsning af adgangen til miljøoplysninger for at sikre den statslige statistiks pålidelighed?

3. Såfremt oplysninger såsom oplysningerne om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer i hovedsagen i henhold til besvarelsen af det første spørgsmål ikke er miljøoplysninger, skal en anmodning om sådanne oplysninger da anses for en anmodning om adgang til oplysninger som omhandlet i miljøoplysningsdirektivets artikel 2, nr. 1), litra b), idet denne anmodning skal behandles i henhold til artikel 8, stk. 2?
4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal oplysninger såsom oplysningerne om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer i hovedsagen da anses for oplysninger om de fremgangsmåder for analyser, prøveudtagninger og forbehandling af prøver, der er anvendt ved tilvejebringelse af oplysningerne som omhandlet i miljøoplysningsdirektivets artikel 8, stk. 2?
5. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, kan den adgang til sådanne oplysninger, der omhandles i miljøoplysningsdirektivets artikel 8, stk. 2, da begrænses af nogen tungtvejende grund, som følger af national lovgivning?

Kan en afvisning af at udlevere oplysningerne på grundlag af miljøoplysningsdirektivets artikel 8, stk. 2, mildnes, f.eks. af foranstaltninger, hvorved forsknings- og udviklingsinstitutioner eller rigsrevisionen gives adgang til de anmodede oplysninger med henblik på en kontrol?
6. Kan en afvisning af at udlevere oplysninger såsom oplysningerne om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer i hovedsagen begrundes med formålet om at sikre miljøoplysningernes kvalitet som omhandlet i miljøoplysningsdirektivets artikel 8, stk. 1?
7. Udgør 21. betragtning til miljøoplysningsdirektivet et retsgrundlag for at udlevere oplysninger om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28.1.2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og om ophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF (EUT 2003, L 41, s. 26).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court (Irland) den 8. april 2022 — Z.K. og M.S.
mod The Minister for Justice and Equality**

(Sag C-248/22)

(2022/C 237/51)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court (Irland)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Z.K. og M.S.

Sagsøgt: The Minister for Justice and Equality

Præjudicielt spørgsmål

Er Rådets direktiv 2004/38/EF (¹) til hinder for, at den fraseparerede ægtefælle til og den faktiske, faste partner til en unionsborger, der lovligt udøver sin ret til fri bevægelighed som arbejdstager i henhold til direktivet, tildeles afledt opholdsret samtidig?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT 2004, L 158, s. 77)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 11. april 2022 — BM mod Gebühren Info Service GmbH (GIS)

(Sag C-249/22)

(2022/C 237/52)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: BM

Sagsøgt myndighed: Gebühren Info Service GmbH (GIS)

Andre procesdeltagere: Bundesminister für Finanzen og Österreichischer Rundfunk (ORF)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Under hensyntagen til den primærretlige bestemmelse i artikel 151, stk. 1, sammenholdt med bilag XV, del IX, nr. 2), litra h), første afsnit, andet led, i akten vedrørende vilkårene for tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Unionen (EFT C 241 af 29.8.1994, s. 336), skal et vederlag som den østrigske ORF-programafgift, som det offentlige radio- og fjernsynsforetagende selv fastsætter til brug for finansiering af sin drift, da anses som et vederlag ⁽¹⁾ som omhandlet i artikel 2, sammenholdt med artikel 378, nr. 1), i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽²⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal da den deri nævnte ORF-programafgift tillige anses som et vederlag som omhandlet i direktiv 2006/112/EF, for så vidt som personer, der ganske vist anvender en radiomodtager i en bygning, som ORF leverer sine programmer til via en jordbaseret løsning, men som ikke kan modtage disse programmer fra ORF, da de ikke er i besiddelse af det nødvendige modtagemodul, er forpligtet til at betale dette vederlag?

⁽¹⁾ PROTOKOL FOR UNDERTEGNElsen af traktaten mellem Kongeriget Belgien, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Hellske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Irland, Den Italienske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Kongeriget Nederlandene, Den Portugisiske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (medlemsstater i Den Europæiske Union) og Kongeriget Norge, Republikken Østrig, Republikken Finland, Kongeriget Sverige om Kongeriget Norge, Republikken Østrig, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse af Den Europæiske Union (EUT 1994, C 241, s. 336).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.10.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Appel iværksat den 12. april 2022 af Pilatus Bank plc til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende udvidede Afdeling) den 2. februar 2022 i sag T-27/19, Pilatus Bank og Pilatus Holding mod ECB

(Sag C-256/22 P)

(2022/C 237/53)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Pilatus Bank plc (ved Rechtsanwalt O. Behrends)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Centralbank (ECB), Europa-Kommissionen og Pilatus Holding Ltd.

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves.

- ECB's afgørelse af 2. november 2018 om inddragelse af Pilatus Banks tilladelse annulleres i henhold til artikel 264 TEUF.
- Sagen hjemvises til Retten, for at denne kan træffe afgørelse i annulationssøgsmålet i det omfang Domstolen ikke er i stand til at træffe afgørelse om sagens realitet.
- ECB tilpligtes at betale appellantens sagsomkostninger og omkostningerne i forbindelse med appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første appelanbringende om, at Retten fejlagtigt lagde til grund, at det er retligt relevant, hvorvidt ECB er ansvarlig for den forudgående de facto inddragelse af tilladelse, og navnlig hvorvidt ECB var forpligtet til at forhindre de facto inddragelsen af tilladelse gennem indgriben i henhold til artikel 6, stk. 5, litra c), i forordningen om Den Fælles Tilsynsmekanisme (FTM-forordningen) ⁽¹⁾.

Andet appelanbringende om, at Rettens afvisning af appellantens andet anbringende var baseret på Rettens fejlagtige antagelse, at begrebet omdømme i artikel 23 i kapitalkravsdirektivet (CRD IV) ⁽²⁾ ikke nødvendigvis skal fortolkes i overensstemmelse med Den Europæiske Unions retsorden, således at tiltalerejsning i et tredjeland kan skade en aktionærs omdømme, selv om den pågældende adfærd ikke er ulovlig i Den Europæiske Unions retsorden, og selv om denne adfærd er omfattet af en statut om spærring.

Tredje appelanbringende om, at den appellerede dom er baseret på en række yderligere fejl, herunder at Retten fejlfortolkede proportionalitetsbegrebet, idet den ikke tog i betragtning, at en proportionalitetsanalyse skal være baseret på det grundlag, som afgørelsen er baseret på.

Fjerde appelanbringende om, at appellantens processuelle rettigheder er blevet tilsidesat.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15.10.2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338).

Appel iværksat den 2. maj 2022 af Debregeas et associés Pharma (D & A Pharma) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 2. marts 2022 i sag T-556/20, D & A Pharma mod Kommissionen og EMA

(Sag C-291/22 P)

(2022/C 237/54)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Debregeas et associés Pharma (D & A Pharma) (ved avocats N. Viguié og E. Gouesse)

De øvrige parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 2. marts 2022 i sag T-556/20, D&A Pharma mod Kommissionen og EMA, ophæves.

- Appellanten gives medhold, og Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2020) 4694 final af 6. juli 2020 om afslag på ansøgningen om markedsføringstilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 af 31. marts 2004 til det humanmedicinske lægemiddel »Hopveus — natriumoxybat« annulleres.
- Kommissionen og EMA tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat to anbringender.

Med det første anbringende har appellanten for det første indvendt mod den appellerede dom, at der heri blev begået en retlig fejl, idet det i strid med bestemmelserne i artikel 62, stk. 1, femte afsnit, sidste punktum, i forordning (EF) nr. 726/2004 ⁽¹⁾, artikel 11 i CHMP's procedureregler ⁽²⁾ og artikel 6.1 i retningslinjerne vedrørende proceduren for fornyet gennemgang ⁽³⁾ blev fastslået, at Udvalget for Humanmedicinske Lægemidler (»CHMP«) råder over et vidt skøn med hensyn til beslutningen om at gøre brug af en permanent rådgivende videnskabelig gruppe (GSC) eller et ad hoc panel, og at der foruden denne retlige fejl også blev foretaget en urigtig retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder, eftersom det i den foreliggende sag og under alle omstændigheder forholder sig således, at det kun var den permanente psykiatri GSC, der kunne høres på gyldig vis.

For det andet har appellanten foreholdt Retten, at denne foretog en urigtig retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder i dommen, idet den fastslog, at appellanten ikke havde godtgjort den indvirkning, som en høring af den permanente psykiatri GSC kunne have haft på afgørelsens indhold, skønt Hopveus for det første befandt sig i en situation, der kunne sammenlignes med situationen for Selincro (dette lægemiddel var genstand for en høring af den permanente psykiatri GSC og er omfattet af en markedsføringstilladelse), og ekspertisen hos og funktionsmåden for den permanente psykiatri GSC for det andet indebærer, at en høring af denne gruppe ville kunne have haft en indvirkning på den vedtagne afgørelses indhold.

Med det andet anbringende har appellanten for det første indvendt mod den appellerede dom, at der heri blev begået en retlig fejl i lyset af den ret til god forvaltning, som er fastsat i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder, idet det i den nævnte dom blev fastslået, at appellanten ikke havde godtgjort den manglende upartiskhed hos det ad hoc udvalg, som CHMP havde nedsat, med den begrundelse, at appellanten ikke havde ført bevis for forudindtagethed eller personlig upartiskhed hos nogen af udvalgets medlemmer, skønt denne havde støttet sig på objektiv upartiskhed, der ikke forudsætter en godtgørelse af erklæringer eller holdninger, som henhører under den subjektive upartiskhed.

For det andet har appellanten foreholdt Retten, at denne foretog en urigtig kvalificering af de faktiske omstændigheder, idet den fastslog, at de to pågældende medlemmer af ad hoc udvalget ikke befandt sig i en interessekonflikt, skønt deres respektive situationer kunne begrunde en rimelig tvivl og følgelig manglende objektiv upartiskhed hos dette ad hoc udvalg.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 af 31.3.2004 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk lægemiddelagentur (EUT 2004, L 136, s. 1).

⁽²⁾ Committee for Medicinal Products for Human Use — Rules of Procedure, EMEA/45110/2007.

⁽³⁾ Committee for Medicinal Products for Human Use, Procedural Advice on the Re-examination of CHMP Opinions, EMEA/CHMP/50745/2005 Rev. 1.

RET TEN

Rettens dom af 6. april 2022 — Mubarak m.fl. mod Rådet

(Sagerne T-335/18, T-338/18 og T-327/19) ⁽¹⁾

(Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Egypten – foranstaltninger truffet over for personer, der er ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af statsmidler, og over for personer og enheder, der er knyttet til dem – indefrysning af midler – liste over personer, enheder og organer, der er omfattet af indefrysningen af midler og økonomiske ressourcer – opretholdelse af sagsøgernes navne på listen – ret til forsvar – Rådets forpligtelse til at kontrollere, at afgørelsen fra et tredjelandets myndighed er blevet truffet under iagttagelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse – retlig fejl – åbenbart urigtigt skøn)

(2022/C 237/55)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere i sag T-335/18: Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kairo, Egypten), Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kairo), Heidy Mohamed Magdy Hussein Rasekh (Kairo), Khadiga Mahmoud El Gammal (Kairo) (ved B. Kennelly, QC, barrister J. Pobjoy, solicitors G. Martin, C. Enderby Smith og F. Holmeyer)

Sagsøgere i sag T-338/18: Suzanne Saleh Thabet (Kairo) (ved B. Kennelly, QC, barrister J. Pobjoy, solicitors G. Martin, C. Enderby Smith og F. Holmeyer)

Sagsøgere i sag T-327/19: Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak som arving til Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kairo) (ved B. Kennelly, QC, barrister J. Pobjoy, solicitors G. Martin, C. Enderby Smith og F. Holmeyer)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union (ved V. Piessevaux og A. Antoniadis, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af dels Rådets afgørelse (FUSP) 2018/466 af 21. marts 2018 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2018, L 781, s. 3), Rådets afgørelse (FUSP) 2019/468 af 21. marts 2019 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2019, L 80, s. 40), og Rådets afgørelse (FUSP) 2020/418 af 19. marts 2020 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2020, L 86, s. 11), dels Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/465 af 21. marts 2018 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2018, L 781, s. 1), Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/459 af 21. marts 2019 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2019, L 80, s. 1), og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/416 af 19. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2020, L 86, s. 3), for så vidt som disse retsakter finder anvendelse på sagsøgerne.

Konklusion

1) Sagerne T-335/18, T-338/18 og T-327/19 forenes med henblik på dommen.

- 2) Rådets afgørelse (FUSP) 2018/466 af 21. marts 2018 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten, Rådets afgørelse (FUSP) 2019/468 af 21. marts 2019 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten, og Rådets afgørelse (FUSP) 2020/418 af 19. marts 2020 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten annulleres, for så vidt som de vedrører Gamal Mohamed Hosni Elsayed Moubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Moubarak, Heidy Mohamed Magdy Hussein Rasekh, Khadiga Mahmoud El Gammal og Suzanne Saleh Thabet.
- 3) Afgørelse 2019/468 og afgørelse 2020/418 annulleres, for så vidt som de vedrører Mohamed Hosni Elsayed Moubarak.
- 4) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/465 af 21. marts 2018 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten, Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/459 af 21. marts 2019 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten, og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/416 af 19. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten annulleres, for så vidt som de vedrører Gamal Mohamed Hosni Elsayed Moubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Moubarak, Heidy Mohamed Magdy Hussein Rasekh, Khadiga Mahmoud El Gammal og Suzanne Saleh Thabet.
- 5) Gennemførelsesforordning 2019/459 og gennemførelsesforordning 2020/416 annulleres, for så vidt som de vedrører Mohamed Hosni Elsayed Moubarak.
- 6) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Gamal Mohamed Hosni Elsayed Moubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Moubarak, Mohamed Hosni Elsayed Moubarak, Heidy Mohamed Magdy Hussein Rasekh, Khadiga Mahmoud El Gammal og Suzanne Saleh Thabet.

(¹) EUT C 259 af 23.7.2018.

Rettens dom af 6. april 2022 — Mead Johnson Nutrition (Asia Pacific) m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-508/19) (¹)

(Statsstøtte – Gibraltars regerings støtteordning vedrørende selskabsbeskatningen – skattefritagelse i forbindelse med indtægter fra renter og royalties – skatteafgørelser til multinationale virksomheder – afgørelse fra Kommissionen, hvorved støtten erklæres uforenelig med det indre marked – begrundelsespligt – åbenbart urigtigt skøn – selektiv fordel – ret til at fremsætte bemærkninger)

(2022/C 237/56)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Mead Johnson Nutrition (Asia Pacific) Pte Ltd (Singapore, Singapore), MJN Global Holdings BV (Amsterdam, Nederlandene), Mead Johnson BV (Nijmegen, Nederlandene) og Mead Johnson Nutrition Co., (Chicago, Illinois, De Forenede Stater) (ved barrister C. Quigley og solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved L. Flynn, B. Stromsky og P. Němečková, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2019/700 af 19. december 2018 om statsstøtte SA.34914 (2013/C) gennemført af Det Forenede Kongerige for så vidt angår Gibraltars selskabsbeskatningsordning (EUT 2019, L 119, s. 151).

Konklusion

- 1) Kommissionens afgørelse (EU) 2019/700 af 19. december 2018 om statsstøtte SA.34914 (2013/C) gennemført af Det Forenede Kongerige for så vidt angår Gibraltars selskabsbeskatningsordning annulleres, for så vidt som det i artikel 2 fastslås, at den individuelle støtte, som var blevet tildelt af Gibraltars regering på grundlag af opretholdelsen efter den 31. december 2013 af skatteafgørelsen til MJN Holdings (Gibraltar) Ltd, er ulovlig og uforenelig med det indre marked, og for så vidt som det i artikel 5, stk. 1 og 2, pålægges at tilbagesøge denne støtte.
- 2) I øvrigt frifindes Europa-Kommissionen.
- 3) Mead Johnson Nutrition (Asia Pacific) Pte Ltd, MJN Global Holdings BV, Mead Johnson BV, Mead Johnson Nutrition Co. og Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 295 af 2.9.2019.

Rettens dom af 6. april 2022 — FC mod EUAA

(Sag T-634/19) ⁽¹⁾

(Personalesag – midlertidigt ansatte – den indledende fase af disciplinærfølgningen – suspension, tilbageholdelse af løn og forbud mod adgang til EUAA's lokaler og udstyr – OLAF's rapport – princippet om god forvaltning – retten til at blive hørt – princippet om upartiskhed – åbenbart urigtigt skøn – begrundelsespligt – retten til forsvar – ansvar – nær forbindelse med annullationspåstanden)

(2022/C 237/57)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: FC (ved advokaterne V. Christianos, A. Skoulikis og M.-C. Vlachoy)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA) (ved P. Eyckmans og M. Stamatopoulou, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne A. Guillerme og T. Bontinck)

Sagens genstand

Med søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF har sagsøgeren nedlagt påstand dels om annullation af afgørelse truffet af Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA) den [fortroligt], hvorved EUAA besluttede at suspendere sagsøgeren, og af afgørelse truffet den [fortroligt], hvorved EUAA afslog sagsøgerens klage af [fortroligt], dels om erstatning for det tab, som hun hævder at have lidt som følge af disse afgørelser.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA) frifindes.
- 2) FC betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 399 af 25.11.2019.

Rettens dom af 27. april 2022 — Flašker mod Kommissionen(Sag T-392/20) ⁽¹⁾

(Statsstøtte – foranstaltninger indrømmet af Slovenien til fordel for et netværk af kommunale apoteker – indledende undersøgelsesfase – kommissionsafgørelse, hvorved det fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte, og at der eventuelt foreligger eksisterende støtte – afgørelse vedtaget uden at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, der er fastsat i artikel 108, stk. 2, TEUF – alvorlige vanskeligheder)

(2022/C 237/58)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Petra Flašker (Grosuplje, Slovenien) (ved advokat K. Zdolšek)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved P. Arenas og C. Georgieva, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Republikken Slovenien (ved B. Jovin Hrastnik, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Sagsøgeren har med sit søgsmål anlagt i henhold til 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2020) 1724 final af 24. marts 2020 om afslutning af undersøgelsen af foranstaltningerne vedrørende det offentlige apotek Lekarna Ljubljana i henhold til reglerne for statsstøtte i artikel 107 TEUF og 108 TEUF [sag SA.43546 (2016/FC) — Slovenien].

Konklusion

- 1) Kommissionens afgørelse C(2020) 1724 final af 24. marts 2020 om afslutning af undersøgelsen af foranstaltningerne vedrørende det offentlige apotek Lekarna Ljubljana i henhold til reglerne for statsstøtte i artikel 107 TEUF og 108 TEUF [sag SA.43546 (2016/FC) — Slovenien], annulleres, for så vidt som den vedrører de af Lekarna Ljubljana forvaltede aktiver.
- 2) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Petra Flašker afholdte omkostninger.
- 3) Republikken Slovenien bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 297 af 7.9.2020.

Rettens dom af 6. april 2022 — KU mod EU-Udenrigstjenesten(Sag T-425/20) ⁽¹⁾

(Personalesag – kontraktansatte – ansatte i EU-Udenrigstjenesten – psykisk chikane – administrativ undersøgelse – vedtægtens artikel 12a – ansøgning om bistand – afslag på ansøgningen – vedtægtens artikel 24 – begrundelsespligt – urigtigt skøn – rimelig frist – ansvarlighed)

(2022/C 237/59)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: KU (ved advokat A. Tymen)

Sagsøgt: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) (ved S. Marquardt, R. Spáč, G. Pasqualetti og E. Orgován, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand om dels annullation af EU-Udenrigstjenestens afgørelse af 17. september 2019 om afslag på sagsøgerens ansøgning om bistand, dels erstatning for den skade, som hun angiveligt har lidt på grund af den psykiske chikane.

Konklusion

- 1) Tjenesten for EU's Optræden Udadtil frifindes.
- 2) KU betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 297 af 7.9.2020.

Rettens dom af 27. april 2022 — Correia mod EØSU

(Sag T-750/20) ⁽¹⁾

(Personalesag – ansatte ved EØSU – midlertidigt ansatte – ansøgning om genoprettelse af karrieren – afslag på ansøgningen – annullationssøgsmål – forskriftsmæssig administrativ procedure – klagefrist – søgsmålsinteresse – formaliteten – ligebehandling – retssikkerhed – ret til karriere – ingen ret til genoprettelse af karrieren – forpligtelse til at foretage en sammenligning af fortjenester – ansvar – ikke-økonomisk skade)

(2022/C 237/60)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Paula Correia (Woluwe-Saint-Étienne, Belgien) (ved advokat L. Levi)

Sagsøgt: Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU) (ved M. Pascua Mateo, K. Gambino, X. Chamodraka, A. Carvajal García-Valdecasas og L. Camarena Januzec, som befuldmægtigede, bistået af advokat B. Wägenbaur)

Sagens genstand

Med søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF har sagsøgeren nedlagt påstand for det første om annullation af afgørelse af 8. april 2020 truffet af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU), hvorved dette udvalg meddelte afslag på sagsøgerens ansøgning om genoprettelse af karrieren, for det andet om, at EØSU tilpligtes at betale lønudestående og afledte økonomiske fordele med tillæg af morarenter, og for det tredje om erstatning for den ikke-økonomiske skade, som hun hævder at have lidt.

Konklusion

- 1) Afgørelse af 8. april 2020 truffet af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU), hvorved der meddeles afslag på den af Paula Correia indgivne ansøgning om genoprettelse af karrieren, annulleres.
- 2) I øvrigt frifindes EØSU.
- 3) EØSU betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 53 af 15.2.2021.

Rettens dom af 27. april 2022 — QA mod Kommissionen(Sag T-68/21) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold – tilskudsaf tale indgået inden for rammerne af det syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013) – revisionsrapport – sprog – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder – proportionalitet – princippet om god forvaltningsskik)

(2022/C 237/61)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: QA (ved advokat C. Roth)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved C. Perrin og E. Stamate, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

I søgsmål anlagt i henhold til artikel 268 TEUF har sagsøgeren nedlagt påstand om erstatning for det økonomiske og ikke-økonomiske tab, som hun hævder at have lidt som følge af visse erklæringer i den endelige revisionsberetning af 8. januar 2014, som Europa-Kommissionen vedtog efter den finansielle revision af A's deltagelse i projekt B, som blev finansieret inden for rammerne af det syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013).

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) QA betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 138 af 19.4.2021.

Rettens dom af 6. april 2022 — Dorit-DFT mod EUIPO — Erwin Suter (DORIT)(Sag T-208/21) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – ugyldighedssag – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret – ordmærket DORIT – ældre nationale selskabsnavne – relativ registreringshindring – ingen erhvervsmæssig anvendelse af et tegn, som ikke kun har lokal betydning – artikel 8, stk. 4, og artikel 52, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94 [nu artikel 8, stk. 4, og artikel 60, stk. 1, litra c), i forordning (EU) 2017/1001]]

(2022/C 237/62)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Dorit-DFT Fleischereimaschinen GmbH (Ellwangen, Tyskland) (ved advokat E. Strauß)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Walicka, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Erwin Suter AG Maschinenfabrik Retus (Kölliken, Schweiz) (ved advokat C. Brecht)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 9. februar 2021 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 127/2020-5) vedrørende en ugyldighedssag mellem Dorit-DFT Fleischereimaschinen og Erwin Suter Maschinenfabrik Retus.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Dorit-DFT Fleischereimaschinen GmbH betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 228 af 14.6.2021.

Rettens dom af 6. april 2022 — Agora Invest mod EUIPO — Transportes Maquinaria y Obras (TRAMOSA)

(Sag T-219/21) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket TRAMOSA – det ældre EU-figurmærke TRAMO, SA TRANSPORTES MAQUINARIA Y OBRAS, S.A. – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – reel brug af det ældre varemærke – artikel 15, stk. 1, andet afsnit, litra a), og artikel 42, stk. 2, og 3, i forordning nr. 207/2009 [nu artikel 18, stk. 1, andet afsnit, litra a), og artikel 47, stk. 2, og 3, i forordning 2017/1001] – form, der afviger ved elementer, der ikke forandrer særpræget)

(2022/C 237/63)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Agora Invest, SA (Barcelona, Spanien) (ved advokat A. Alejos Cutuli)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Crespo Carrillo, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Transportes Maquinaria y Obras, SA (Madrid, Spanien) (ved advokat N. Fernández Fernández-Pacheco)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 16. februar 2021 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 566/2020-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Transportes Maquinaria y Obras og Agora Invest.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Agora Invest, SA betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 228 af 14.6.2021.

Rettens dom af 6. april 2022 — Moio mod EUIPO — Paul Hartmann (moio.care)(Sag T-276/21) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket moio.care – det ældre EU-ordmærke Molicare – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]

(2022/C 237/64)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Moio GmbH (Fuerth, Tyskland) (ved advokat E. Grande García)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved M. Eberl og D. Hanf, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Tyskland)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 24. marts 2021 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1034/2020-4) vedrørende en indsigelsessag mellem Paul Hartmann og Moio.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Moio GmbH betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 278 af 12.7.2021.

Rettens kendelse af 23. marts 2022 — Advanced Organic Materials mod EUIPO — Swiss Pharma International (ADVASTEROL)(Sag T-6/21) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – indsigelsessag – tilbagetagelse af indsigelsen – uforholdent at træffe afgørelse)

(2022/C 237/65)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Advanced Organic Materials, SA (Buenos Aires, Argentina) (ved advokat J.L. Rivas Zurdo)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved T. Frydendahl og V. Ruzek, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Swiss Pharma International AG (Zürich, Schweiz) (ved advokat M. Kondrat)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 27. oktober 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 781/2020-4) vedrørende en indsigelsessag mellem Swiss Pharma International og Advanced Organic Materials.

Konklusion

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse.
- 2) Advanced Organic Materials, SA og Swiss Pharma International AG bærer deres egne omkostninger og betaler hver halvdelen af de omkostninger, der er blevet afholdt af Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO).

⁽¹⁾ EUT C 62 af 22.2.2021.

Rettens kendelse af 30. marts 2022 — Retail Royalty mod EUIPO — Fashion Energy (Gengivelse af en ørn)

(Sag T-226/21) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af begæringen om fortabelse – uforment at træffe afgørelse)

(2022/C 237/66)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Retail Royalty Co. (Las Vegas, Nevada, De Forenede Stater) (ved advokaterne J. Bogatz og Y. Stone)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Walicka, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Fashion Energy Srl (Milano, Italien)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 10. februar 2021 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 2813/2019-5) vedrørende en ugyldighedssag mellem Fashion Energy og Retail Royalty.

Konklusion

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse.
- 2) Retail Royalty Co. bærer sine egne omkostninger og betaler de af EUIPO afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 228 af 14.6.2021.

Rettens kendelse af 30. marts 2022 — Sunshine Smile mod EUIPO (PlusDental+)

(Sag T-265/21) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – tilbagekaldelse af den anfægtede afgørelse – bortfald af tvistens genstand – uforment at træffe afgørelse)

(2022/C 237/67)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Sunshine Smile GmbH (Berlin, Tyskland) (ved advokaterne D. Weller og V. Wolf)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (ved M. Eberl og D. Hanf, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 18. marts 2021 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 1834/2020-2) vedrørende en ansøgning om registrering af figurtegnet PlusDental+ som EU-varemærke

Konklusion

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse.
- 2) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 263 af 5.7.2021.

Rettens kendelse af 18. marts 2022 — Hewlett Packard Enterprise Development mod EUIPO — Aruba (ARUBA)

(Sag T-343/21) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af ugyldighedsbegæringen – uforment at træffe afgørelse i sagen)

(2022/C 237/68)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Hewlett Packard Enterprise Development LP (Houston, Texas, De Forenede Stater) (ved advokaterne P. Roncaglia og N. Parrotta)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved T. Frydendahl og J.F. Crespo Carrillo, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appellkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Aruba SpA (Ponte San Pietro, Italien) (ved advokat N. Scardaccione)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 25. marts 2021 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 259/2020-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Aruba og Hewlett Packard Enterprise Development.

Konklusion

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse.
- 2) Hewlett Packard Enterprise Development og Aruba SpA bærer deres egne omkostninger og betaler hver halvdelen af de af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 329 af 16.8.2021.

Rettens kendelse af 18. marts 2022 — Hewlett Packard Enterprise Development mod EUIPO — Aruba (ARUBA NETWORKS)**(Sag T-345/21) ⁽¹⁾****(EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af ugyldighedsbegæringen – uforment at træffe afgørelse)**

(2022/C 237/69)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Hewlett Packard Enterprise Development LP (Houston, Texas, De Forenede Stater) (ved advokaterne P. Roncaglia og N. Parrotta)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved T. Frydendahl og J.F. Crespo Carillo, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Aruba SpA (Ponte San Pietro, Italien) (ved advokat N. Scardaccione)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 29. marts 2021 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 1473/2020-5) vedrørende en ugyldighedssag mellem Aruba og Hewlett Packard Enterprise Development.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Hewlett Packard Enterprise Development LP og Aruba SpA bærer deres egne omkostninger og betaler hver halvdelen af de af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 329 af 16.8.2021.

Rettens kendelse af 29. marts 2022 — Gustopharma Consumer Health mod EUIPO — Helixor Heilmittel (HELIXORIGINAL)**(Sag T-797/21) ⁽¹⁾****(EU-varemærker – indsigelsessag – tilbagetagelse af indsigelsen – uforment at træffe afgørelse)**

(2022/C 237/70)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Gustopharma Consumer Health, SL (Madrid, Spanien) (ved advokaterne J. Wachinger og R. Drozd)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Gája, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Helixor Heilmittel GmbH (Rosenfeld, Tyskland)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 18. oktober 2021 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1644/2019-1) vedrørende en indsigelsessag mellem Helixor Heilmittel og Gustopharma Consumer Health.

Konklusion

- 1) Det er uforholdent at træffe afgørelse.
- 2) Gustopharma Consumer Health, SL bærer egne omkostninger og betaler de af Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 73 af 14.2.2022.

Rettens kendelse af 29. marts 2022 — Gustopharma Consumer Health mod EUIPO — Helixor Heilmittel (HELIXFORTE)

(Sag T-789/21) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – indsigelsessag – tilbagetagelse af indsigelsen – uforholdent at træffe afgørelse)

(2022/C 237/71)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Gustopharma Consumer Health, SL (Madrid, Spanien) (ved advokaterne J. Wachinger og R. Drozd)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Gája, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Helixor Heilmittel GmbH (Rosenfeld, Tyskland)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 19. oktober 2021 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1645/2019-1) vedrørende en indsigelsessag mellem Helixor Heilmittel og Gustopharma Consumer Health.

Konklusion

- 1) Det er uforholdent at træffe afgørelse.
- 2) Gustopharma Consumer Health, SL bærer sine egne omkostninger og betaler de af Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 73 af 14.2.2022.

Sag anlagt den 18. januar 2022 — XH mod Kommissionen

(Sag T-522/21)

(2022/C 237/72)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: XH (ved advokat K. Górny-Salwarowska)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Annulatio af afgørelse D/386/20 af 24. november 2020 om afslag på at rette sagsøgerens sag i Sysper 2, som blev opretholdt ved ansættelsesmyndighedens afgørelse R/125/21 af 16. juni 2021, som svar på sagsøgerens klage af 22. februar 2021.
- Annulatio af afgørelse af 12. november 2020 (IA nr. 32/2020) om ikke at opføre sagsøgeren på listen over forfremmede tjenestemænd i 2020, som blev opretholdt ved ansættelsesmyndighedens afgørelse R/80/21 af 8. juni 2021, som svar på sagsøgerens klage af 5. februar 2021.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for de tab og skader, som sagsøgeren har lidt ⁽¹⁾.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om en retlig fejl og om ulovlighed med hensyn til forfremmelsesproceduren: tilsidesættelse af bestemmelserne i afgørelse C(2013)8968 om almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 45, tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, i lyset af artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og manglende faktisk sammenligning af fortjenesterne.
2. Andet anbringende om et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af de forfremmelseskriterier, der er fastsat i vedtægtens artikel 45, i lyset af artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

⁽¹⁾ Påstanden om erstatning er i stævningen opgjort som to specifikke beløb på henholdsvis 25 000 EUR for ikke-økonomisk tab og 50 000 EUR for sagsøgerens hævdede økonomiske skade.

Sag anlagt den 30. marts 2022 — T-Systems International mod Kommissionen**(Sag T-173/22)**

(2022/C 237/73)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: T-Systems International GmbH (Frankfurt am Main, Tyskland) (ved advokaterne E. van Nuffel d'Heynsbroeck, D. Bogaert og T. Payan)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen om tildeling af kontrakten inden for rammerne af udbudsprocedure DIGIT/A3/PR/2019/010 om levering af transeuropæiske tjenester for telematik mellem administrationer (TESTA), hvis resultater blev meddelt den 21. januar 2022.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Det første anbringende, hvorefter der er sket en tilsidesættelse af artikel 168, stk. 6, i finansforordningen ⁽¹⁾, og hvorefter alle bud afgivet inden for rammene af proceduren er ulovlige, eftersom kravene fastsat i udbudsbetingelserne gør det uforholdsmæssigt vanskeligt eller umuligt at implementere tjenesten og dermed at afgive et normalt bud.
2. Det andet anbringende, hvorefter sagsøgte ændrede de obligatoriske krav fastsat i de tekniske specifikationer i strid med de væsentlige betingelser i proceduren ved bedømmelsen af buddene fra de andre tilbudsgivere.
3. Det tredje anbringende, hvorefter der foreligger en betydelig risiko for en væsentlig ændring af kontrakten, eftersom Kommissionen tildelte kontrakten på tekniske betingelser, som den måtte vide, hurtigt ville blive overflødige, hvis de ikke allerede var overflødige på tidspunktet for udbuddet, hvilket er i strid med finansforordningens artikel 170.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18.7.2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT 2018, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 14. april 2022 — Mariani mod Parlamentet

(Sag T-196/22)

(2022/C 237/74)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Thierry Mariani (Paris, Frankrig) (ved advokat F.-P. Vos)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse D-301939 truffet af Gruppen for Demokratistøtte og Valgkoordinering (DEG) den 3. marts 2022 om udelukkelse af Thierry Mariani fra enhver deltagelse i Europa-Parlamentets delegationer til at observere valg indtil ophøret af hans mandat (2019-2024) annulleres.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 3 000 EUR i henhold til artikel 87 ff. i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Første anbringende om manglende begrundelse. Ifølge sagsøgeren er den anfægtede afgørelse ikke tilstrækkeligt begrundet, idet den ikke præcist angiver de bestemmelser, der ligger til grund for sanktionen.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af den sanktionsprocedure, der er fastsat i Europa-Parlamentets forretningsorden. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at procedurefejlen er åbenbar, eftersom Europa-Parlamentets forretningsorden ikke indeholder nogen bestemmelser, der omhandler det konkrete tilfælde, og den disciplinære procedure, der finder anvendelse på medlemmerne, og som er nævnt i adfærdskodeksen for Europa-Parlamentets medlemmer, ikke er blevet overholdt.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at sanktionsproceduren ikke er kontradiktorisk, idet sagsøgerens ret til at blive hørt ikke er blevet overholdt, eftersom han ikke har kunne fremsætte sine bemærkninger forud for sanktioneringen.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der blev underskrevet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«). Ifølge sagsøgeren er lighedsprincippet blevet tilsidesat, idet den anfægtede afgørelse ikke blev meddelt sagsøgeren på hans modersmål og ikke angav klageadgangene og -fristerne. Desuden er klageinstansen også den samme instans, der har truffet afgørelsen, selv om adskillelsen af disse funktioner er sikret ved EMRK's artikel 6.
5. Femte anbringende om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse i kraft af sin alvorsgrad er udtryk for forskelsbehandling, eftersom den er blevet truffet efter vedtagelsen af en første afgørelse om suspendering af 18. juni 2021, der allerede indeholdt en ulige behandling af medlemmerne som følge af deres politiske tilhørsforhold.
6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af princippet om forbud mod at modtage bundet mandat. Den anfægtede afgørelse fratager medlemmet sin uafhængighed og tilsidesætter forbuddet mod at modtage bundet mandat, eftersom sagsøgeren ikke med rette kan kritiseres for at være blevet inviteret af en stat uden for Den Europæiske Union til at forestå hvervet som uafhængig observatør ved et valg i denne stat, når han aldrig har optrådt som om han i denne sammenhæng repræsenterede den EU-institution, som han er medlem af.
7. Syvende anbringende om afgørelsens endelige karakter uden mulighed for ændring. Endelig skal den anfægtede afgørelse ifølge sagsøgeren annulleres, idet den finder umiddelbar anvendelse og ikke fastsætter nogen mulighed for efterprøvelse inden ophøret af sagsøgerens mandat.

Sag anlagt den 19. april 2022 — Polen mod Kommissionen

(Sag T-200/22)

(2022/C 237/75)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Republikken Polen (ved B. Majczyna, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelser, der er indeholdt i skrivelserne af 7. februar 2022, 8. februar 2022, 16. marts 2022 og 31. marts 2022 vedrørende modregningen af de fordringer i form af daglige tvangsbøder, der blev pålagt ved kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 20. september 2021 (Den Tjekkiske Republik mod Polen, C-121/21 R, EU:C:2021:752) vedrørende perioden fra den 20. september 2021 til den 17. januar 2022, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om Kommissionens manglende kompetence og om en tilsidesættelse af artikel 101 og 102 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046⁽¹⁾, sammenholdt med denne forordnings artikel 98, som følge af anvendelsen af proceduren for inddrivelse af fordringerne ved modregning på trods af det forhold, at disse fordringer var ophørt med at eksistere. Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen ikke havde noget retsgrundlag for at vedtage de anfægtede afgørelser, eftersom virkningerne af kendelsen af 20. september 2021 var ophørt med at eksistere med tilbagevirkende kraft som følge af, at begge parter som et resultat af forliget indgik mellem den polske og den tjekkiske regering har givet afkald på ethvert krav og at sag C-121/21⁽²⁾ er blevet slettet fra Domstolens register.

2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF og af artikel 41, stk. 2, litra c), og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som følge af, at de anfægtede afgørelser er blevet begrundet utilstrækkeligt. Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen, da den vedtog de anfægtede afgørelser, undlod at begrunde dem med hensyn til retsgrundlaget for proceduren for inddrivelse af fordringerne, der blev gennemført ved hjælp af disse afgørelser, således som det kræves i henhold til traktaten og Domstolens praksis.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18.7.2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT 2018 L 193, s. 1).

⁽²⁾ Kendelse af 4.2.2022, Den Tjekkiske Republik mod Polen (minen i Turów), C-121/21, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:82.

Sag anlagt den 15. april 2022 — Nederlandene mod Kommissionen

(Sag T-203/22)

(2022/C 237/76)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøger: Kongeriget Nederlandene (ved M. Bulterman og J. Langer, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 15. februar 2022 med j.nr. Ares (2022) 1097097, hvorved Kongeriget Nederlandenes anmodning om genoptagelse af afgørelsen af 6. januar 2022 og om forlængelse af fristen på otte år for inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb i FresQ-sagen med fire år blev afvist, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende: Afgørelsen af 15. februar 2022 beror på den urigtige antagelse, at inddrivelsesproceduren endnu ikke er afsluttet.
2. Andet anbringende: Europa-Kommissionen har anvendt Artikel 54, stk. 2, tredje afsnit, i forordning 1306/2013 urigtigt, idet den har lagt til grund, at overskridelsen af fristen på otte år kan tilskrives Kongeriget Nederlandene.

Sag anlagt den 20. april 2022 — Makhoul mod Rådet

(Sag T-206/22)

(2022/C 237/77)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Sara Makhoul (Damaskus, Syrien) (ved advokaterne G. Karouni og K. Assogba)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Annulation, for så vidt som nedennævnte retsakter vedrører sagsøgeren, af:
 - Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2022/242 af 21. februar 2022 om gennemførelse af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien og bilag I hertil.
 - Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/237 af 21. februar 2022 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien og bilag II hertil.
- Rådet tilpligtes at betale et beløb på 10 000 EUR i erstatning for den lidte skade.
- I medfør af artikel 134 i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne. Sara Makhoul nedlægger påstand om, at Rådet bærer sine egne omkostninger og betaler de af sagsøgeren afholdte omkostninger, og at sagsøgeren forbeholder sig ret til at godtgøre afholdelse heraf under retssagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført fem anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af retten til et forsvar og princippet om en retfærdig rettergang. Sagsøgeren har i denne henseende gjort gældende, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens ret til et forsvar, herunder retten til at blive hørt inden der træffes afgørelse om opførelsen af dennes navn på de anfægtede lister.
2. Andet anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og manglende bevis. Sagsøgeren har gjort gældende, at det af Rådet anførte om, at »der [er] en iboende risiko for, at de arvede aktiver anvendes til at støtte det syriske regimes aktiviteter og ender direkte i regimets besiddelse og potentielt kan bidrage til regimets voldelige undertrykkelse af civilbefolkningen«, skal afvises endeligt, idet det savner ethvert grundlag, og savner ethvert faktuel belæg til støtte herfor.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet ved tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder. Ifølge sagsøgeren skal den omtvistede foranstaltning erklæres ugyldig, idet den er uforholdsmæssig i forhold til det formål, der forfølges med de omtvistede retsakter. Misforholdet skyldes bl.a., at alle sagsøgerens aktiver omfattes uden at der sker nogen sontring.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af ejendomsretten. Sagsøgeren har gjort gældende, at de omtvistede retsakter udgør et ubegrundet indgreb i sagsøgerens ejendomsret, for så vidt som de uden sontring inkluderer aktiver, som sagsøgeren kan have arvet, men også personlige aktiver.
5. Femte anbringende om kravet om erstatning for den lidte skade.

Sag anlagt den 19. april 2022 — Mhana mod Rådet

(Sag T-206/22)

(2022/C 237/78)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Ghada Mhana (Damaskus, Syrien) (ved advokaterne G. Karouni og K. Assogba)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Annulation, for så vidt som nedennævnte retsakter vedrører sagsøgeren, af:
 - Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2022/242 af 21. februar 2022 om gennemførelse af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien og bilag I hertil.
 - Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/237 af 21. februar 2022 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien og bilag II hertil.
- Rådet tilpligtes at betale et beløb på 10 000 EUR i erstatning for den lidte skade.
- I medfør af artikel 134 i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne. Ghada Mhana nedlægger påstand om, at Rådet bærer sine egne omkostninger og betaler de af sagsøgeren afholdte omkostninger, og at sagsøgeren forbeholder sig ret til at godtgøre afholdelse heraf under retssagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-206/22, Makhoul mod Rådet.

Sag anlagt den 19. april 2022 — Makhoul mod Rådet**(Sag T-208/22)**

(2022/C 237/79)

*Processprog: fransk***Parter**

Sagsøger: Kinda Makhoul (Warszawa, Polen) (ved advokaterne G. Karouni og K. Assogba)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Annulation, for så vidt som nedennævnte retsakter vedrører sagsøgeren, af:
 - Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2022/242 af 21. februar 2022 om gennemførelse af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien og bilag I hertil.
 - Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/237 af 21. februar 2022 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien og bilag II hertil.
- Rådet tilpligtes at betale et beløb på 50 000 EUR i erstatning for den lidte skade.

I medfør af artikel 134 i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne. Kinda Makhoul nedlægger påstand om, at Rådet bærer sine egne omkostninger og betaler de af sagsøgeren afholdte omkostninger, og at sagsøgeren forbeholder sig ret til at godtgøre afholdelse heraf under retssagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-206/22, Makhoul mod Rådet.

Sag anlagt den 19. april 2022 — Makhlouf mod Rådet**(Sag T-209/22)**

(2022/C 237/80)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Shahla Makhlouf (Fairfax, Virginia, De Forenede Stater) (ved advokaterne G. Karouni og K. Assogba)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Annulation, for så vidt som nedennævnte retsakter vedrører sagsøgeren, af:
 - Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2022/242 af 21. februar 2022 om gennemførelse af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien og bilag I hertil.
 - Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/237 af 21. februar 2022 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien og bilag II hertil.
- Rådet tilpligtes at betale et beløb på 30 000 EUR i erstatning for den lidte skade.
- I medfør af artikel 134 i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne. Shahla Makhlouf nedlægger påstand om, at Rådet bærer sine egne omkostninger og betaler de af sagsøgeren afholdte omkostninger, og at sagsøgeren forbeholder sig ret til at godtgøre afholdelse heraf under retssagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-206/22, Makhlouf mod Rådet.

Sag anlagt den 21. april 2022 — Prigozhina mod Rådet**(Sag T-212/22)**

(2022/C 237/81)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Violetta Prigozhina (Sankt Petersborg, Rusland) (ved advokat M. Cessieux)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Det af Violetta Prigozhina anlagte søgsmål antages til realitetsbehandling.

For så vidt som de vedrører sagsøgeren:

- Rådets afgørelse (FUSP) 2022/265 af 23. februar 2022 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP⁽¹⁾ annulleres.

- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/260 af 23. februar 2022 om gennemførelse af forordning (EU) 269/2014 ⁽²⁾ annulleres.
- Det fastslås, at Violetta Prigozhinas navn under alle omstændigheder og uden opsættelse skal fjernes fra de anfægtede retsakter.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne i henhold til artikel 87 og 91 i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten. Sagsøgeren har anført, at Rådet ikke har overholdt pligten til at begrunde de anfægtede retsakter, idet det ikke har anført noget præcist forhold, der kan begrunde opførelsen af sagsøgerens navn i de anfægtede afgørelser, og det heller ikke er muligt at forstå logikken bag denne opførelse.
2. Andet anbringende om manglende materiel lovlighed. Sagsøgeren har gjort gældende, at begrundelsen af behæftet med faktuelle fejl, der fratager den sit tiltrækkelige grundlag, og at den indeholder et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgeren bestrider på nuværende tidspunkt at være tilknyttet selskabet Concord Management and Consulting Llc. Hun bestrider ligeledes, at hendes søn skulle være tilknyttet Groupe Wagner, og at det under alle omstændigheder ikke gyldigt kan udledes af hendes tilknytning til hendes søn, at hun har deltaget i nogen form for angreb på Ukraines territoriale integritet.
3. Tredje anbringende om, at der foreligger magtfordrejning. Ifølge sagsøgeren er det sande formål med at opføre hendes navn i retsakterne i virkeligheden at ramme hendes søn Yevgeniy Prigozhin indirekte.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder. Sagsøgeren har anført, at de upræcise begrundelser for hendes opførelse i retsakterne gør det umuligt for hende at føre en brugbar diskussion herom.
5. Femte anbringende om tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder. Sagsøgeren har anført, at de restriktive foranstaltninger, der er anvendt mod hende, er uforholdsmæssige, for så vidt som de ikke gør det muligt at opnå det af Rådet forfulgte formål.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse (FUSP) 2022/265 af 23.2.2022 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 42 I, s. 98).

⁽²⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/260 af 23.2.2022 om gennemførelse af forordning (EU) 269/2014 (EUT 2022, L 42 I, s. 3).

Sag anlagt den 20. april 2022 — Lifestyle Equities mod EUIPO — Greenwich Polo Club (GREENWICH POLO CLUB)

(Sag T-217/22)

(2022/C 237/82)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Lifestyle Equities CV (Amstelveen, Nederlandene) (ved advokat S. Terpstra)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Greenwich Polo Club, Inc. (Greenwich, Connecticut, De Forenede Stater)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Greenwich Polo Club, Inc.

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket GREENWICH POLO CLUB — EU-varemærkeregistrering nr. 2 919 256

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 9. februar 2022 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 1063/2021-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 21. april 2022 — Roxtec mod EUIPO — Wallmax (Gengivelse af en blå firkant, der indeholder otte koncentriske sorte cirkler)

(Sag T-218/22)

(2022/C 237/83)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Roxtec AB (Karlskrona, Sverige) (ved advokaterne J. Olsson og J. Adamsson)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Wallmax Srl (Milano, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Roxtec AB

Det omtvistede varemærke: Et EU-figurmærke (Gengivelse af en blå firkant, der indeholder otte koncentriske sorte cirkler) — EU-varemærke nr. 7 376 023

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 10. februar 2022 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 1093/2021-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, og sagen hjemvises til Andet Appellkammer ved EUIPO til fornyet behandling.
- Den anfægtede afgørelse ændres således, at den sidste sætning i afgørelsens punkt 31 fjernes.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 95 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 22. april 2022 — Wallmax mod EUIPO — Roxtec (Gengivelse af en blå firkant, der indeholder otte koncentriske sorte cirkler)

(Sag T-219/22)

(2022/C 237/84)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Wallmax Srl (Milano, Italien) (ved advokaterne F. Ferrari, L. Goglia og G. Rapaccini)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Roxtec AB (Karlskrona, Sverige)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Roxtec AB

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke (Gengivelse af en blå firkant, der indeholder otte koncentriske sorte cirkler) — registreringsansøgning nr. 7 376 023

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 10. februar 2022 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1093/2021-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres delvis for så vidt angår den del, hvor Andet Appelkammer lagde til grund, at det anfægtede varemærke ikke er ugyldigt i henhold til artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 for følgende varer: klasse 6 — indretninger af metal til tætning af brud på kabler og rør; forseglingsrammer fremstillet af metal; klasse 17 — forseglingsrammer fremstillet af plastic eller gummi; klasse 19 — stive rør til bygningsbrug (ikke af metal); ikke-metalliske forseglingsrammer.
- Den anfægtede afgørelse annulleres delvis for så vidt angår den del, hvor Andet Appelkammer annullerede annullationsafdelingens afgørelse vedrørende afgørelsen om sagsomkostninger.
- Som følge af ovennævnte stadfæstes afgørelsen truffet den 23. april 2021 af annullationsafdelingen.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 25. april 2022 — CiviBank mod ECB

(Sag T-220/20)

(2022/C 237/85)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Banca di Cividale SpA — Società Benefit (CiviBank) (Cividale del Friuli, Italien) (ved advokaterne M. Merola, A. Cassano og A. Cogoni)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ECB)

Sagsøgerens påstande

- Den Europæiske Centralbanks (ECB) afgørelse (ECB-SSM-2022-IT-7 (QLF-2021-0155)) af 23. marts 2022 (indeholdt i en enkelt eller flere foranstaltninger), hvorved ECB gav Banca Sparkasse og Fondazione Sparkasse tilladelse til: (i) at erhverve og beholde en kvalificeret andel, der overstiger 10 % af kapitalen og stemmerettighederne i CiviBank; (ii) at overskride denne tærskel og direkte erhverve en kontrollerende andel i CiviBank som følge og i kraft af de frivillige og samlede overtagelsestilbud, der den 9. december 2021 blev bekendtgjort over for markedet i henhold til artikel 4 og 6 i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013⁽¹⁾ af 15. oktober 2013, artikel 19, 22, 53 og 67 i Testo Unico Bancario [(den italienske banklov)] samt bestemmelserne til gennemførelse heraf, annulleres i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF.
- ECB tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med dette søgsmål.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført to anbringender.

1. Første anbringende om fejlagtig anvendelse af artikel 23 i direktiv 2013/36 og tilsidesættelse af artikel 86 i forordning nr. 468/2014, af artikel 49 TEUF og af det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling i forbindelse med vurderingen af erhververens egnethed.
2. Andet anbringende om, at den anfægtede afgørelse ikke er begrundet, hvorved der er sket en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF, af de i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder omhandlede forsvarsrettigheder og af de tilsvarende generelle principper i EU-retten, som kan udledes af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15.10.2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).

Sag anlagt den 25. april 2022 — Pharmaselect International mod EUIPO — OmniActive Health Technologies (LUTAMAX)

(Sag T-221/22)

(2022/C 237/86)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Pharmaselect International Beteiligungs GmbH (Wien, Østrig) (ved advokaterne S. Jackermeier og D. Wiedemann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: OmniActive Health Technologies Ltd (Mumbai, Indien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Pharmaselect International Beteiligungs GmbH

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket LUTAMAX — EU-varemærke nr. 3 472 974

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 24. februar 2022 af Første Appelkammer ved EUIPO (forenede sager R 524/2021-1 og R 649/2021-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Registreringen af EU-varemærket nr. 3 472 974 LUTAMAX opretholdes for så vidt angår følgende varer:

Klasse 5: Medikamenter til brug for mennesker og dyr, diætiske præparater tilpasset medicinsk brug, kosttilskud til medicinske eller diætiske formål, vitaminpræparater til medicinske eller diætiske formål; præparater til øjenpleje (til farmaceutiske formål); alle førnævnte varer ikke til veterinære produkter.

Klasse 29: Diætiske levnedsmidler og kosttilskudspræparater til ikke-medicinske formål (indeholdt i klasse 29); spiselige olier og fedtstoffer.

Klasse 30: Diætiske levnedsmidler og kosttilskudspræparater til ikke-medicinske formål (indeholdt i klasse 30).
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 58, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 22. april 2022 — Engineering — Ingegneria Informatica mod Kommissionen og REA

(Sag T-222/22)

(2022/C 237/87)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Engineering — Ingegneria Informatica SpA (Rom, Italien) (ved advokaterne S. Villata, L. Montevocchi og C. Oncia)

Sagsøgte: Europa-Kommissionen og Det Europæiske Forvaltningsorgan for Forskning (REA)

Sagsøgerens påstande

- Følgende skrivelser erklæres ugyldige, ulovlige, uvirksomme eller annulleres: (a) »Letter of Conclusion — ref. Ares (2021) 7900224 -« af 21. december 2021 fra Europa-Kommissionen (Generaldirektoratet for Forskning og Innovation, Direktorat H — Common Implementation Centre H.2 — Common audit service) — ref. CAIA389007; (b) Final Audit Report, der er vedlagt Letter of Conclusion Ares (2021) 7900224; (c) »Confirmation Letter fra Forvaltningsorganet for Forskning (REA) REA. C — Future Society C.2 — Secure Society af 23. februar 2022« (tilbagesøgninsskrivelse); (d) debetnota fra Forvaltningsorganet for Forskning nr. 3242202693 af 23. februar 2022 (debetnota).
- De omkostninger, der ikke anses for »Støtteberettigede omkostninger« som omhandlet i tilskudsaftalen vedrørende told, erklæres støtteberettigede, og som følge heraf fastslås det, at Engineering — Ingegneria Informatica SpA kan kræve, at der tages hensyn til disse omkostninger ved fastlæggelsen af det i den nævnte aftale samlede støttebeløb, og under alle omstændigheder fastslås det, at Kommissionen ikke kan tilbageføre disse beløb
- Europa-Kommissionen og Det Europæiske Forvaltningsorgan for Forskning tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om, at Europa-Kommissionen og Forvaltningsorganet for Forskning har foretaget en fejlagtig anvendelse af bestemmelserne i den tilskudsaftale, der er indgået mellem sagsøgeren og dette organ.

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at tilbagesøgningsskrivelsen og debetnotaen er baseret på resultatet af Europa-Kommissionens revision, der ulovligt har udelukket den bonus, der i henhold til generelle mål er tildelt ansatte, fra omkostninger, der anses for støtteberettigede i henhold til den tilskudsftale, som sagsøgeren er part i med henblik på at opnå de deri omhandlede tilskud.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af sagsøgerens berettigede forventning.

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at inden for rammerne af de former for tilskud, som sagsøgeren er tildelt (navnlig det »7. rammeprogram«), er den vederlagsordning, der i medfør af de anfægtede skrivelser er udelukket fra støtte, fordi den er genstand for en kontrol foretaget af Europa-Kommissionen, godkendt uden forbehold.
- Den pågældende myndigheds uberettigede ændring med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte bonusser er støtteberettigede, udgør en tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning, således som dette princip gentagne gange er blevet bekræftet af såvel Domstolen som Retten.

3. Tredje anbringende om en fejlagtig fortolkning af tilskudsftalen om »told« og den i aftalen fastsatte bestemmelse herom, eftersom omkostninger, som ifølge selve aftalens ordlyd anses for støtteberettigede, er udelukket af de i første anbringende nævnte grunde.

Sag anlagt den 27. april 2022 — Casablanca Clothing mod EUIPO — Adrien (CASABLANCA TENNIS CLUB)

(Sag T-228/22)

(2022/C 237/88)

Stævningen er affattet på fransk

Parter

Sagsøger: Casablanca Clothing Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved advokaterne A. Cléry og C. Devernay)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Adrien SARL (Marseille, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Casablanca Clothing Ltd

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af varemærket CASABLANCA TENNIS CLUB — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, nr. 1 471 645

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 22. februar 2022 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 1186/2021 5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Den europæiske del af det internationale varemærke CASABLANCA TENNIS CLUB nr. 1 471 645 registreres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling for appelkammeret.

Anbringende

Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 28. april 2022 — Growth Finance Plus mod EUIPO (doglover)**(Sag T-231/22)**

(2022/C 237/89)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Growth Finance Plus AG (Gommiswald, Schweiz) (ved advokat H. Twelmeier)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Det omtvistede design:* Ansøgning om EU-ordmærket doglover — ansøgning nr. 18 107 487*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 14. februar 2022 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 720/2020-5)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 28. april 2022 — Growth Finance Plus mod EUIPO (catlover)**(Sag T-232/22)**

(2022/C 237/90)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Growth Finance Plus AG (Gommiswald, Schweiz) ved advokat H. Twelmeier)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-ordmærket catlover — registreringsansøgning nr. 18 107 485*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 7. februar 2022 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 717/2020-5)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 28. april 2022 — Islentyeva mod Rådet**(Sag T-233/22)**

(2022/C 237/91)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Ekaterina Islentyeva (Strassen, Luxembourg) (ved advokat F. Moyse)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Nærværende annullationssøgsmål anlagt i henhold til artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde antages til realitetsbehandling
- Afgørelse (FUSP) 2022/335 (EUT L 57) af 28. februar 2022 om ændring af Rådets afgørelse 2014/512/FUSP af 31. juli 2014 om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine (EUT 229 af 31.7.2014, s. 13), samt Rådets forordning (EU) 2022/334 (EUT L 57/1) af 28. februar 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 833/2014 om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, annulleres.
- Subsidiært annulleres de relevante bestemmelser i de anfægtede retsakter.
- Sagsøgers ret til anvende sit privatpilotcertifikat og til at lette fra, overflyve og lande på Den Europæiske Unions område anerkendes.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fem anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Sagsøgeren gør i denne henseende gældende, at i det foreliggende tilfælde fremgår det ikke klart og utvetydigt af de anfægtede retsakter, hvilke betragtninger institutionen, der er ophavsmanden til den pågældende retsakt, har lagt til grund, hvilket ikke gør det muligt for sagsøgeren at gøre sig bekendt med hensynene bag den trufne foranstaltning, og forhindrer den kompetente retsinstans i at udøve sin kontrol.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Sagsøgeren gør gældende, at de restriktive foranstaltninger, der forbyder enhver EU-borger, der også er russisk statsborger, at anvende sit privatpilotcertifikat, er uforholdsmæssige og unødvendige henset til de formål, der forfølges.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 2, 3, og 21 TEU. Sagsøgeren gør gældende, at de vedtagne restriktive foranstaltninger ikke er forenelige med retsstatsværdierne og princippet om ikke-forskelsbehandling.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 20 og 21 i chartret om grundlæggende rettigheder og artikel 18 TEUF. Sagsøgeren, som har både russisk og luxembourgsk statsborgerskab, gør gældende, at hun er genstand for forskelsbehandling, for så vidt som hun dels behandles anderledes end andre EU-borgere, som fortsat har ret til at anvende deres pilotcertifikat, dels behandles på samme måde som alle russiske borgere, selvom hun befinder sig i anden situation.
5. Femte anbringende om tilsidesættelse af artikel 45 i chartret om grundlæggende rettigheder. Sagsøgeren gør gældende, at de restriktive foranstaltninger, som hun er genstand for, forhindrer hende i at udnytte den frie bevægelighed for personer, idet det er hende forbudt at overflyve Frankrigs, Tysklands og Belgiens område.

Sag anlagt den 29. april 2022 — Ismailova mod Rådet**(Sag T-234/22)**

(2022/C 237/92)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* Gulbakhor Ismailova (Tashkent, Usbekistan) (ved advokat J. Grand d'Esnon)*Sagsøgt:* Rådet for Den Europæiske Union**Sagsøgerens påstande**

— Principalt:

— Rådets afgørelse (FUSP) 2022/582 af 8. april 2022 ⁽¹⁾ annulleres for så vidt angår Gulbakhor Ismailova.— Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/581 af 8. april 2022 ⁽²⁾ annulleres for så vidt angår Gulbakhor Ismailova.— Rådets afgørelse (FUSP) 2022/329 af 25. februar 2022 ⁽³⁾ annulleres.— Rådets forordning (EU) 2022/330 af 25. februar 2022 ⁽⁴⁾ annulleres.

— Subsidiært:

— Rådets afgørelse (FUSP) 2022/582 af 8. april 2022 annulleres for så vidt angår Gulbakhor Ismailova.

— Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/581 af 8. april 2022 annulleres for så vidt angår Gulbakhor Ismailova.

— Artikel 1, nr. 2), litra f) og g), i Rådets afgørelse (FUSP) 2022/329 af 25. februar 2022 annulleres.

— Artikel 1, litra f) og g), i Rådets forordning (EU) 2022/330 af 25. februar 2022 annulleres.

— Under alle omstændigheder tilpligtes Rådet for Den Europæiske Union i henhold til artikel 140, litra b), i Rettens procesreglement at betale 20 000 EUR i erstatning til Gulbakhor Ismailova for de sagsomkostninger, som hun har måttet afholde med henblik på at forsvare sine interesser.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat otte anbringender.

1. Første anbringende vedrørende en manglende overholdelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.
2. Andet anbringende vedrørende ulovligheden af de nye kriterier, der er blevet fastlagt af Rådet, og som er kommet til udtryk i Rådets afgørelse (FUSP) 2022/329 af 25. februar 2022 og i Rådets forordning (EU) 2022/330 af 25. februar 2022.
3. Tredje anbringende vedrørende ulovligheden af sagsøgerens opførelse, for så vidt som den er støttet på ulovlige kriterier.
4. Fjerde anbringende vedrørende ulovligheden af sagsøgerens opførelse, idet det grundlæggende kriterium om sagsøgerens støtte til den igangværende krig i Ukraine ikke er blevet godtgjort.
5. Femte anbringende vedrørende ulovligheden af sagsøgerens opførelse, for så vidt som Rådet ikke har iagttaget begrundelsespligten og ikke har båret bevisbyrden.

6. Sjette anbringende vedrørende ulovligheden af sagsøgerens opførelse, idet der savnes et grundlag for den af Rådet anførte begrundelse.
7. Syvende anbringende vedrørende et indgreb i sagsøgerens ejendomsret.
8. Ottende anbringende vedrørende et indgreb i sagsøgerens frihed til at oprette og drive egen virksomhed og hendes frihed til at færdes frit.

-
- (¹) Rådets afgørelse (FUSP) 2022/582 af 8.4.2022 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 110, s. 55).
- (²) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/581 af 8.4.2022 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 110, s. 3).
- (³) Rådets afgørelse (FUSP) 2022/329 af 25.2.2022 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 50, s. 1).
- (⁴) Rådets forordning (EU) 2022/330 af 25.2.2022 om ændring af forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2022, L 51, s. 1).

Sag anlagt den 29. april 2022 — Russian Direct Investment Fund mod Rådet

(Sag T-235/22)

(2022/C 237/93)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Russian Direct Investment Fund (Moskva, Rusland) (ved advokaterne K. Scordis og A. Gavrielides)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- I henhold til artikel 263 TEUF annulleres Rådets afgørelse (FUSP) 2022/346 af 1. marts 2022 om ændring af [Rådets] afgørelse 2014/512/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine (¹) (herefter »den anfægtede afgørelse«), og Rådets forordning (EU) 2022/345 af 1. marts 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 833/2014 om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine (²) (herefter »den anfægtede forordning«; herefter samlet »de anfægtede retsakter«), for så vidt som disse retsakter nævner sagsøgeren eller vedrører eller finder anvendelse på denne.
- Subsidiært fastslås det i henhold til artikel 277 TEUF, at stk. 3 og 4 i artikel 4b i Rådets afgørelse 2014/512/FUSP (som ændret) samt stk. 3 og 4 i artikel 2e i forordning (EU) nr. 833/2014 (som ændret) er uanvendelige og/eller er ugyldige på grund af ulovlighed, for så vidt som de nævner sagsøgeren eller vedrører eller finder anvendelse på denne, og den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som de nævner sagsøgeren eller vedrører eller finder anvendelse på denne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at der savnes »et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag« for at pålægge de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren.

Rådet gjorde sig skyldig i en åbenbar tilsidesættelse af sin forpligtelse til at sikre sig, at den afgørelse om at pålægge de restriktive foranstaltninger pålagt over for sagsøgeren eller for at engagere sig eller samarbejde med denne blev vedtaget på »et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag«.

2. Med det andet anbringende gøres det gældende, at sagsøgerens grundlæggende ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse er blevet tilsidesat.

Ved at vedtage de anfægtede retsakter tilsidesatte Rådet sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse af følgende grunde:

- De anfægtede retsakter blev vedtaget, uden at sagsøgeren blev underrettet hverken forud for vedtagelsen af de anfægtede retsakter eller inden for en rimelig frist herefter.
 - Sagsøgeren blev aldrig end tilstillet en sammenfatning af grundene til vedtagelsen af de anfægtede retsakter (for så vidt som disse retsakter vedrører eller finder anvendelse på sagsøgeren).
 - Sagsøgte meddelte aldrig sagsøgeren de beviser, hvorpå det havde støttet sig med henblik på sin afgørelse om at vedtage de anfægtede retsakter, og gav aldrig sagsøgeren mulighed for at fremsætte bemærkninger og forsvare sine rettigheder.
3. Med det tredje anbringende gøres det gældende, at der er begået en tilsidesættelse i form af en uforholdsmæssig begrænsning af sagsøgerens grundlæggende ret til at oprette og drive egen virksomhed.

Ved at vedtage de anfægtede retsakter tilsidesatte Rådet sagsøgerens grundlæggende ret til at oprette og drive egen virksomhed af følgende grunde:

- De anfægtede retsakter begrænser i betydelig grad sagsøgerens frihed til at oprette og drive egen virksomhed.
- De anfægtede retsakter udgør et indgreb i det væsentligste indhold af den grundlæggende ret, som er fastsat i artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- Rådets manglende opfyldelse af sine retlige forpligtelser (herunder Rådets begrundelsespligt og pligt til at meddele de beviser, hvorpå de anfægtede retsakter blev støttet) gør det umuligt for Domstolen at vurdere og afgøre, om de relevante restriktive foranstaltninger a) er nødvendige og reelt opfylder de forfulgte mål af almen interesse og b) står i et rimeligt forhold til det forfulgte mål.
- Under alle omstændigheder er de omhandlede restriktive foranstaltninger ikke nødvendige, og de opfylder ikke reelt det forfulgte mål, idet sagsøgerens aktiviteter og de projekter, som medfinansieres af sagsøgeren, ikke bidrager til den »militære aggression mod Ukraine« eller finansierer, muliggør eller understøtter de russiske væbnede styrkers aktioner i Ukraine.

⁽¹⁾ EUT 2022, L 63, s. 5.

⁽²⁾ EUT 2022, L 63, s. 1.

Sag anlagt den 28. april 2022 — Intel Corporation mod Kommissionen

(Sag T-236/22)

(2022/C 237/94)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Intel Corporation Inc. (Wilmington, Delaware, De Forenede Stater) (ved Barristers-at-law D. Beard og J. Williams og advokat B. Meyring)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagens genstand

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- a. Kommissionen tilpligtes at betale erstatning på 593 177 661,75, EUR svarende til morarente af hovedbeløbet på 1 060 000 000 EUR til ECB's rentesats for refinansiering den første kalenderdag i den måned, afgørelse C(2009) 3726 final af 13. maj 2009 (herefter »afgørelsen«) blev vedtaget (dvs. 1,25 %), forhøjet med 3,5 procentpoint (eller subsidiært en rente, som Retten måtte finde passende), for perioden fra den 13. august 2009 (datoen for Intels foreløbige betaling af bøden) til den 25. februar 2022 (datoen for Kommissionens tilbagebetaling af bødens hovedbeløb), fratrukket det rentebeløb, som Kommissionen allerede har betalt til Intel på 38 059 598,52 EUR.

- b. Kommissionen tilpligtes at betale rente af det beløb, der er nævnt i punkt a) ovenfor, for perioden fra den 25. februar 2022 (datoen for Kommissionens tilbagebetaling af bødens hovedbeløb), eller subsidiært fra den 28. april 2022 (datoen for anlæggelsen af denne sag), eller endnu mere subsidiært fra datoen for afsigelse af dom i denne sag, indtil den dato, hvor Kommissionen faktisk betaler beløbet i henhold til en dom, som giver medhold i denne sag, til den rentesats, som anvendes af ECB til refinansieringstransaktioner, forhøjet med 3,5 procentpoint, eller subsidiært til en rentesats, som Retten måtte finde passende.
- c. Endvidere og subsidiært:
- i. Enhver afgørelse fra Kommissionen, herunder afgørelser anført i Kommissionens e-mail af 1. marts 2022, om afslag på tilbagebetaling af morarente annulleres, og Kommissionen tilpligtes at betale morarenten med de beløb, der er nedlagt påstand om i punkt a) og b) ovenfor.
- ii. Subsidiært fastslås det, at Kommissionen har handlet ulovligt ved at undlade at betale morarente til Intel af hovedbeløbet af en bøde, der er blevet tilbagebetalt som følge af annullationen af Kommissionens afgørelse C(2009) 3726 final af 13. maj 2009 i sag COMP/C-3/37.990 Intel, og Kommissionen tilpligtes at betale morarenten med de beløb, der er nedlagt påstand om i punkt a) og b) ovenfor.
- d. Under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale Intels sagsomkostninger og udgifter i denne sag.

Konklusion

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat tre anbringender.

1. For det første har sagsøgeren i henhold til artikel 266 TEUF, sammenholdt med artikel 340, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 3, i chartret om grundlæggende rettigheder nedlagt påstand om betaling af erstatning for den skade, som er lidt som følge af Europa-Kommissionens afslag på at betale Intel morarente af hovedbeløbet af en bøde tilbagebetalt som følge af annullationen af artikel 2 i Kommissionens afgørelse C(2009) 3726 final af 13. maj 2009 i sag COMP/C-3/37.990 Intel ved dom T-286/09 RENV, ECLI:EU:T:2022:19. Sagsøgeren har i denne forbindelse påberåbt sig kravet om at gennemføre de nødvendige foranstaltninger for at opfylde annullationen af en bøde i henhold til artikel 266 TEUF, som omfatter betaling af morarente.
2. For det andet eller subsidiært har sagsøgeren i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af enhver afgørelse fra Kommissionen om afslag på tilbagebetaling af morarente, til den sats, som er anført ovenfor, med den begrundelse, at dette er i strid med artikel 266 TEUF.
3. For det tredje har sagsøgeren i henhold til artikel 265 TEUF mere subsidiært, og i det omfang Kommissionen ikke har truffet endelig afgørelse (uanset anmodninger herom fra sagsøgeren) nedlagt påstand om, at det fastslås, at Kommissionen har handlet ulovligt ved at undlade at betale den nævnte morarente til Intel i henhold til artikel 266 TEUF, og om, at Europa-Kommissionen skal betale morarente til den sats, som er nævnt ovenfor.
4. Endnu mere subsidiært har sagsøgeren gjort gældende, at enhver modsatrettet fortolkning af forordningerne fra 2002, 2012 og/eller 2018, som vil udelukke betalingen af morarente i overensstemmelse med artikel 266 TEUF, som fortolket af Domstolen og Retten, ville have den konsekvens, at de relevante bestemmelser ville være i strid med den primære EU-ret. Sagsøgeren har i denne forbindelse fremsat et subsidiært anbringende om ulovlighed i henhold til artikel 266 TEUF og 277 TEUF.

Sag anlagt den 29. april 2022 — Cherusci mod EUIPO — LexDellmeier (RIALTO)**(Sag T-239/22)**

(2022/C 237/95)

*Stævningen er affattet på tysk***Parter***Sagsøger:* Cherusci Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved advokat G. Donath)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* LexDellmeier Intellectual Property Law Firm (München, Tyskland)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Indehaver af det omtvistede varemærke:* Cherusci Ltd*Det omtvistede varemærke:* EU-ordmærket RIALTO — EU-varemærke nr. 11 706 546*Sagen for EUIPO:* Ugylldighedssag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 10. februar 2022 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 695/2021-2)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 94, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 3. maj 2022 — OmniActive Health Technologies mod EUIPO — Pharmaselect International (LUTAMAX)**(Sag T-242/22)**

(2022/C 237/96)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* OmniActive Health Technologies Ltd (Mumbai, Indien) (ved Solicitor M. Hawkins samt advokaterne T. Dolde og C. Zimmer)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Pharmaselect International Beteiligungs GmbH (Wien, Østrig)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Indehaver af det omtvistede varemærke:* Pharmaselect International Beteiligungs GmbH

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket LUTAMAX — varemærke nr. 3 472 974

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 24. februar 2022 af Første Appellkammer ved EUIPO (forenede sager R 524/2021-1 og R 649/2021-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres delvis, for så vidt som den fastslog, at EU-varemærke nr. 3472974 LUTAMAX skulle forblive registreret for »kosttilskud til medicinske eller diætiske formål til støtte for øjensundhed, alle førnævnte varer ikke til veterinære produkter«
- EUIPO og/eller den anden part i sagen for appelkammeret (såfremt sidstnævnte intervenserer i sagen) tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 58, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 58, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 4. maj 2022 — PGTEX Morocco mod Kommissionen

(Sag T-245/22)

(2022/C 237/97)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: PGTEX Morocco (Tanger, Marokko) (ved advokaterne P. Vander Schueren og T. Martin Brieu)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/302 af 24. februar 2022 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) 2020/492, som ændret ved gennemførelsesforordning (EU) 2020/776, på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber (»GFF«) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (»Kina«) til også at omfatte importen af GFF afsendt fra Marokko, uanset om varen er angivet med oprindelse i Marokko, og om afslutning af undersøgelsen vedrørende den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 på importen af GFF med oprindelse i Egypten, ved import af GFF afsendt fra Marokko, uanset om varen er angivet med oprindelse i Marokko (!) (herefter »den anfægtede forordning«) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte associeringsaftalen og grundforordningens artikel 22 samt, at den anfægtede forordning er behæftet med magtfordrejning, idet den indfører antidumpingforanstaltninger mod den marokkanske præferenceoprindelse GFF, som sagsøgeren eksporterer, uden at det er blevet fastslået, at varen blev importeret til dumpingpriser som omhandlet i artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (»GATT«), og uden at disse foranstaltninger var i overensstemmelse med aftalen om anvendelse af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (»ADA«).
2. Andet anbringende om, at Kommissionen undlod at give en begrundelse, tilsidesatte sagsøgerens ret til forsvar, tilsidesatte retten til god forvaltning, anlagde åbenbart urigtige skøn og handlede i strid med grundforordningens artikel 18, stk. 1, og artikel 13, stk. 1, idet den brugte de foreliggende faktiske oplysninger mod sagsøgeren.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn, handlede i strid med retten til god forvaltning og i strid med grundforordningens artikel 13, stk. 1, idet den fandt, at der ikke forelå nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse for etableringen af sagsøgeren.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn og handlede i strid med retten til god forvaltning, princippet om forbud mod forskelsbehandling, ligebehandlingsprincippet og grundforordningens artikel 13, stk. 1 og 2, idet den støttede sig på den konstatering, at den fremstillingsproces, der finder sted i Marokko, udgør en »samleproces«.

(¹) EUT 2022, L 46, s. 49.

Sag anlagt den 4. maj 2022 — PGTEX Morocco mod Kommissionen

(Sag T-246/22)

(2022/C 237/98)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: PGTEX Morocco (Tanger, Marokko) (ved advokaterne P. Vander Schueren og T. Martin-Brieu)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/301 af 24. februar 2022 om udvidelse af den endelige udligningstold, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) 2020/776 på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber (»GFF«) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (»Kina«) til også at omfatte importen af GFF afsendt fra Marokko, uanset om varen er angivet med oprindelse i Marokko, og om afslutning af undersøgelsen vedrørende den mulige omgåelse af de udligningsforanstaltninger, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) 2020/776 på importen af GFF med oprindelse i Egypten, ved import af GFF afsendt fra Marokko, uanset om varen er angivet med oprindelse i Marokko (¹) (herefter »den anfægtede forordning«) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte Euro-Middelhavsaftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Kongeriget Marokko på den anden side (»associeringsaftalen«), handlede i strid med artikel 33 i forordning (EU) 2016/1037 (herefter »grundforordningen«), og begik magtfordrejning, idet den indførte udligningstold uden at tage hensyn til den marokkanske præferenceoprindelse af GFF, som sagsøgeren eksporterer.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen undlod at give en begrundelse, tilsidesatte sagsøgerens ret til forsvar, tilsidesatte retten til god forvaltning, anlagde åbenbart urigtige skøn og handlede i strid med grundforordningens artikel 28, stk. 1 og 3, idet den brugte de foreliggende faktiske oplysninger mod sagsøgeren.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn, handlede i strid med retten til god forvaltning og i strid med grundforordningens artikel 23, stk. 3, idet den fandt, at der ikke forelå nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse for etableringen af sagsøgeren.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn og handlede i strid med retten til god forvaltning, princippet om forbud mod forskelsbehandling, ligebehandlingsprincippet og grundforordningens artikel 23, stk. 3, idet den støttede sig på den konstatering, at den fremstillingsproces, der finder sted i Marokko, udgør en »samleproces«.
5. Femte anbringende om, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn og handlede i strid med antisubsidiegrundforordningens artikel 23, stk. 3, idet den fandt, at sagsøgerens GFF fortsat nyder godt af de subsidier, der ydes til kinesiske GFF-producenter.

(¹) EUT 2022, L 46, s. 31.

Sag anlagt den 9. maj 2022 — Groschopp mod EUIPO (Sustainability through Quality)

(Sag T-253/22)

(2022/C 237/99)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Groschopp AG Drives & More (Viersen, Tyskland) (ved advokat R. Schiffer)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket Sustainability through Quality — registreringsansøgning nr. 18 158 368

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 1. marts 2022 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1076/2020-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA